

Kai Meyer

ARKÁDIE

Vzpoura

FRAGMENT

YOUNG
ADULTS

Arkádie

Vzpoura

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

čtení ■ radost ■ poučení

Kai Meyer
Arkádie – Vzpoura – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bbez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ARKÁDIE
Vzpoua

KAI MEYER,

narozený v roce 1969, napsal řadu knih, které se odehrávají v Itálii – i když si to sám naplno uvědomil až při práci na díle *Arkádie – Procitnutí*. Dva z jeho nejúspěšnějších románů, *Vodní královna* a *Alchymistka*, přivádějí čtenáře do Benátek. *Vatikánské spiknutí* se zase odehrává v Římě. K Sicílii má vřelý vztah – vždy se tam prý skvěle najedl. Snad proto tam zasadil děj prvního dílu svého nového fantastického eposu o arkádské dynastii.

www.kaimeyer.com

Kai Meyer

ARKÁDIE

Vzpoura

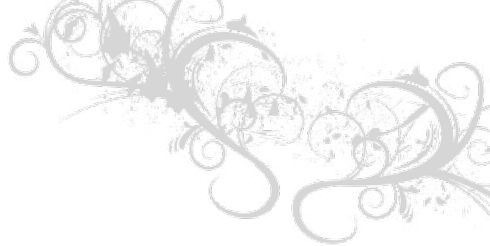
FRAGMENT

Obsah

První kapitola	11
Útěk	13
Bez tebe	18
New York	23
Jeho tvář	30
Valerie	35
Freaks	41
Pokrevní příbuzní	50
Odplata	55
Jedna z nich	60
Smečka	66
Dům člunů	72
Proměna	78
Call it a dream	86
Gemma	89
Sicílie	104
Shledání	114
Pomsta	124
Fundlingův spánek	129
Jedinci téhož druhu	134
Avvocato	140
Zajatkyně	146
Pakt	151
Costanzin odkaz	157
Apollonio	167
Dvě slova	174
Jistota	180
Bílý telefon	185
Lykáónovo prokletí	191
Sérum	197

Na moři	201
Návštěvnice	206
Video	216
Experiment	223
Hundingas	229
Contessa	237
Třikrát velký	246
Mrtvolné ticho	255
Výstup	260
Levhart	265
Suicide Queens	273
V plamenech	281
Hlas Arkádie	289
Hladový muž	294
Alchymisté	305
Ostrov a měsíc	313

*Na jejím těle se kruhy blyští pestré,
ona však nedbá kořisti, již svírá.
Opájí ji moc, to vítězství přesladké,
co se jí líbí, je tahle krutá hra.*

*Tohle jsi ty! Tvůj obraz právě kreslím,
krásu hvězd temných, jež je tvým osudem,
s paprsky magickými a leskem třpytivým,
fascinaci mocí nad smrtí a životem.*

*Hadí oko
Joseph Christian von Zedlitz*

První kapitola

„Tati?“ Zatahala ho za rukáv. „Přede dveřmi leží mrtvá kočka.“

„To je dobře. O jednu míň.“

„Až budu velká, budu chtít svou vlastní. Jen a jen pro sebe.“

„Kočky se nedají ochočit.“

„Moje ano.“

„Ublíží ti.“

„Neublíží.“

Mlčení.

„A ne a ne a ne.“

Útěk

Venku stoupalo ze startovní dráhy k obloze letadlo a svět kolem Rosy utichl.

Po Alessandrovi nikde ani stopy.

Zatímco se řítila odletovou halou kolem panoramatického okna, odstříhla od sebe hlasy šesti mužů, kteří ji doprovázeli. Neko-nečnou chvíli vnímala jako ve zpomaleném filmu jen start letadla, jiskření poledního slunce na jeho bílém trupu a za ním majestátní útesy Palermského zálivu.

Kde sakra je?

Věděla, že ji šestice nohsledů nespustí z očí. Že se na ni chtějí vrhnout se svými radami a otázkami a poučováním. Rosa však naslouchala jen svému vlastnímu tlukotu srdce a pulzující krvi ve spáncích.

S vlajíci vlasy se hnala kupředu a její poradci jí viseli v patách, živě diskutovali a gestikulovali, hotový sbor mučitelů: blechy v pomyslném tlustém kožichu, kterým se v uplynulých měsících obrnila.

Půl tuctu mužů v drahých oblecích, s ručně šitými botami a hedvábnými kravatami, hladce oholených a s pěstěnými nehty – na první pohled vymydlení obchodníci, ale ve skutečnosti jen šest z bezpočtu zločinců, kteří spravovali majetek klanu Alcantara.

Rosin majetek.

Mělo by ji to všechno zajímat, ale místo toho přijímala otázky a požadavky svých poradců s naprostou lhostejností, jako by to nebyly její peníze, oč tu šlo. Šestice se beztak starala jen o své podíly. Bylo jim ovšem pochopitelně proti srsti, že byli náhle zcela vydáni napospas náladám osmnáctileté holky.

Rosa si to však užívala. To, že je ignorovala a nemluvila s nimi, bylo skoro stejně vzrušující jako je okrást. A v tom se vyzнала dobře. Bylo opravdu těžké odložit oblíbené zvyklosti. Mlčení rovná se

krádež rovná se adrenalin. Právě tolik matematiky ještě dokázala v přeplněné letecké hale vydržet.

Nezkrotné světlé vlasy jí divoce spadaly přes úzká ramena a byly stejně odolné vůči učešání jako Rosina bledá pleť vůči opálení. Temné stíny kolem očí se nedaly zahnat vůbec ničím a za poslední rok potemněly ještě víc; občas si o ní někdo myslel, že je gotička a že je schválně nalíčená černou tužkou a make-upem. Jenže Rosa se s tím už narodila. Kruhy kolem očí k ní patřily stejně jako spousta dalšího, čeho se nedokázala zbavit: od kousání nehtů až po neurozy. A také svého původu, s nímž souvisely vlastnosti, na které bylo opravdu těžké si zvyknout.

Kde ten Alessandro, k čertu, vězí? Už tu měl být. „Přijdu se s tebou rozloučit,“ řekl.

Jeden z mužů zrychlil krok a pokusil se jí zatarasit cestu. Nevidět, neslyšet. Jeho pokusy vzbudit její pozornost vypadaly jako absurdní pantomima. Prošla kolem něho a pospíchala dál.

Alessandro, sakra!

Před čtyřmi měsíci, na podzim, prchla před svou minulostí na Sicílii. A teď, v polovině března, prchá zase pryč z ostrova – tentokrát před současností.

Navenek byla dědičkou firemního impéria. Od svých osmnáctých narozenin získala v souladu se zákonem možnost řídit činnost svých obchodních vedoucích. Dokonce i jí samotné se dělaly mžitky před očima, když domyslela, jaké důsledky může mít to, že stojí v čele klanu Cosy nostry.

Před ní se objevila bezpečnostní kontrola. Po Alessandrově ani vidu ani slechu. Mízero.

Zrychlila krok, ignorovala dokument, který se jí jeden ze šestice pokusil na poslední chvíli podstrčit, zamumlala něco jako „za pár dní jsem zpátky“ a vydechla si až v okamžiku, když její pronásledovatelé zůstali stát na druhé straně bezpečnostní kontroly.

Rosa se rozhlédla. Šestice se s nadávkami obrátila a odcházela. Mezi všemi lidmi v odletovém prostoru pátrala po jednom jediném. Po tváři, která jí byla důvěrněji známá než její vlastní.

Že by kolem něj v tom spěchu prošla, aniž by si ho všimla? To sotva. Nebo že by se od ní držel dál, když viděl tu družinu? To spíš. Potomek klanu Carnevarů, který se zahazuje s Alcantarou – řada příslušníků jiných klanů v tom ještě pořád spatřovala vyhlášení války. Rosa s Alessandrem oba věděli, že se i v jejich vlastních rodinách ozývá dost hlasů, které s rukou před ústy prohlašují, že by jejich mrtvoly nejradši viděly na dně moře. Pro Rosu to mohla být odvážná hra, její potřebná dávka rizika, kdyby si ovšem neuvědomovala, že je tímhle balancováním klidně může strhnout do propasti. Nakonec jim začalo být jasné, že se buď musí rozejít – nebo dát za svou lásku v sázku život.

Šest mužů vně bezpečnostního prostoru se s Rosiným nezájmem smířilo, protože si uvědomovali, že je v dlouhodobém horizontu očekávají větší pravomoci. Rosin poměr s jedním z Carnevarů je však tížil. Klany Alcantarů a Carnevarů byly odjakživa úhlavní nepřátelé a jen tajemné mírové smlouvě z pradávných časů vděčily za to, že se ještě vzájemně nevyvraždily. V této nucené koexistenci žily klany proti své vůli. Avšak spojenectví, jež uzavřeli dva teenageři v posteli, odmítala většina z nich tolerovat.

„Jak dlouho to budou brát všichni takhle?“ zeptala se jednou Rosa.

„Dokud je nedokážeme přinutit, aby před tím zavřeli oči,“ odpověděl Alessandro, „a nejradši už je nikdy neotevřeli.“

Jestli někdo chápal, co to znamená, být *capem* mafiánského klanu, byl to Alessandro. Rosa se stala hlavou rodiny zcela proti své vůli, zatímco Alessandro o tuto pozici bojoval. Zabil vraha svých rodičů a v uplynulých týdnech umlčel další své odpůrce – at tak, nebo tak. Zatímco Rosa před odpovědností prchala, on se stavěl veškerému nepřátelství čelem, varoval, vyhrožoval, vyvozoval důsledky.

Shit. Fakt tu není. Bojovala se zklamáním, vztekem i starostí, až ji z toho rozbolelo břicho.

Tohle nesmíš dopustit. Přece na něm nejsi *závislá!*

Upravila si ramenní popruh na tašce. Tím se jí černý rolák vypjal

přes prsa, což rozhodně nebylo běžné. Kdysi jí její sestra Zoe řekla: „Neboj, to ještě přijde,“ a Rosa to občas po ní papouškovala. Teď ovšem Zoe ležela v hrobě a Rosin obvod hrudníku byl stále stejně žalostný.

Vždycky když za ní Alessandro dorazil pozdě nebo jí včas nezavolal, o něj měla strach. To, co dělali, byla více než pošetilost. Mluvili spolu o tom, že se musí rozejít a všechno, co bylo, hodit za hlavu. Rosa však nechtěla, aby kvůli ní něco vzdával. Nikdy od něj nebude nic chtít, nikdy mu nebude klást podmínky nebo požadavky. Až se jednou skutečně rozhodne odejít, určitě ho nechce strhnout s sebou. Nebyla taková. Radši chtěla být sama bez něj k smrti nešťastná než se dívat, jak je rozpolcený a váhá. Existovala rizika, o která nestála ani ona.

Zbývala jí ještě dobrá hodina do odletu. Vyrázila k salonku, předložila letenku a vstoupila do čekárny business třídy. Křesla a pohovky seskupené do sedacích koutků, bohatý bufet s nabídkou i pro vegetariány, jako byla ona, řady počítačových terminálů s online přístupem, klasická hudba z reproduktorů ve stropě. A káva, tak co!

Obchodníci si ji měřili pohledem. Rolák až do půlky stehem, černé džíny. Připadala si se svými vystouplými kyčelními kostmi a příliš hubenýma nohama jako rachitická. Pár manažerů v křeslech to ovšem zjevně vidělo jinak. Rosiny rty neslyšně vyslovily „Zmrdi jedni pedofilní“ a líbezně se usmály.

Nad jednou z dělících příček mezi boxy se sedadly vykoukla hlava. Otočila se na druhou stranu, zajela zpátky dolů a znovu se vynořila. Pohled přímo do jejích očí. Ty jeho byly zelené a jiskřivé.

Dolíčky v jeho tváři se prohloubily a to, co z něj vyzařovalo, bylo stejně nakažlivé jako první den. Jeho tvář měnila celý svět kolem k lepšímu.

„To snad není pravda!“ Padla mu kolem krku a slisovala přitom mezi jejich těly tašku. Vylovila ji tedy a odsunula stranou a znovu se k němu přitiskla. Ještě trochu víc, aby se ti čumilové měli na co koukat.

Políbil ji, rozzářeně si ji prohlížel a pak ji znovu políbil. Takhle to dělával často. Krátký polibek, úsměv, dlouhý polibek. Jako tajná morseovka.

„Kde ses tu vzal?“ Znělo to víc zadýchaně, než si přála.

Zamával letenkou. „Koupil jsem si ji.“

„Říkal jsi, že se mnou nepoletíš!“

„Však taky ne. Ale chtěl jsem tě ještě jednou vidět. Bez té tvé družiny venku.“

Vyvalila na něj oči: „Ty jsi zaplatil *čtyři tisíce eur* za letenku jen proto, aby tě pustili do salonku?“

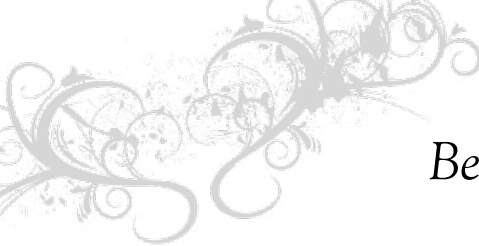
„Otec vydal trojnásobek za sadu golfových holí. Proti tomu je to jen úplně zanedbatelná investice.“

Přitiskla rty k jeho a našla jeho jazyk, až oba skoro nemohli popadnout dech. Žena na sousední pohovce se zvedla a odtáhla svého muže o kus dál.

Rosa pocítila v prsou chladné svrbění, podívala se na ruce a spatřila, že se jí na špičkách prstů tvoří hadí šupiny. Její kůže byla náhle průhledná a pod ní začínala proměna. Vyděšeně sebou trhla a postřehla starost v jeho pohledu: došlo jí, co právě zahlédl v jejích očích. Zorničky se jí zúžily na štěrbinu.

Proboha, hlavně ne teď, pomyslela si se vzrůstající panikou.

Zasrané hormony.

Bez tebe

„Roso,“ zašeptal Alessandro konejšivě a vytáhl ji nahoru na křeslo. Přepážky mezi sedacími kouty je chránily před zvědavými pohledy.

Třela si ruce o dříny jako zběsilá, jako by mohla zahnat začínající metamorfózu. Chlad se pomalu stahoval zpátky do jednoho jediného místa v jejím srdci.

Také na něm zaznamenala změnu. Vlasy už neměl tmavohnědé, ale úplně černé. Byla si jistá, že kdyby mu strčila ruce pod košili, nahmátla by na jeho zádech jemné chmýří panteří srsti.

„Tohle není dobré místo,“ poznamenala a potlačila nervózní úsměv.

V očích mu zajiskřilo. „Za ty prachy by tu měli nabídnout víc než sendvič.“

Uchopila ho za ruku a jemně ji masírovala prsty. Když se chtěl předklonit, aby ji znovu políbil, odmítavě se usmála. „Radši ne, vidíš přece, jak to pak dopadá. Dokud to nedokážeme kontrolovat –“

„Žádný sex,“ doplnil s úsměvem.

Jejich pokusy se spolu pomilovat by kohokoliv jiného definitivně odradily. Většinou končily v naprostém chaosu proměny, což bylo občas legrační, občas k vzteku a často jen poněkud trapné. Nejhorší bylo, že to většinou nevnímali oba stejně. Když se on rozesmál, chtěla ona na místě umřít. A když si ho naopak dobírala kvůli panteří srsti, byl vzteky bez sebe pro změnu on.

Silné city u nich vyvolávaly něco, co by se v salonku postaralo o víc než jen o pozdvižení. Navíc měla Rosa pocit, že je neustále sledovaná: špehy ostatních klanů, tajnými agenty policie, očima šelem pod maskou normality. Určitě byli v salonku i jiní Arkáďané.

„Změníme téma?“ navrhl. Alternativa k ledové sprše.

„Kurzy na burze? Počásí?“

„Zodpovědnost.“ Z jejich úst to znělo jako cizí slovo.

Vlasy mu rázem zhnědly.

„Však jsi ty chlápky viděl,“ poznamenala. „Čekali před letištěm a cpali mi papíry pod nos, abych je podepsala. Stavební návrhy nových větrníků, opce, žádosti o dotace.“ Romantika – to bylo její.

„Možná bys občas měla za nimi zajet do města. Nebo je přijmout v palazzu.“

„Každý den *něco* podepisuju,“ rozčílila se. „Ráno celé hodiny telefonuju s pochybnými vzdálenými bratrance z Říma a Milána jen proto, že vedou firmy, které patří náhodou mně. Ani je neznám! Jsem ráda, že jsem si vůbec dokázala zapamatovat jejich jména!“

„Hlavně nezapomínej na to, že je každé jejich slovo vylhané.“

V říjnu vyplavala z Tyrhénského moře mrtvola její tety Florindy Alcantary. Daleko více než průstřel Florindiny hlavy zasáhla Rosu okolnost, že se od ní očekává převzetí dědictví a usednutí do křesla šéfa klanu. Nikdo ji na této pozici nechtěl a nikdo ani neočekával, že by tuhle výzvu přijala. Možná to udělala právě proto. Když k ní napochodoval první z jejich nových *poradců* a *dobrých přátel*, kteří nyní do palazza mířili v celých houfech, a naznačil jí, že by se měla dobrovolně zříct dědictví, ještě se ve svém rozhodnutí utvrdila. Však jim ukáže, jak si s ním poradí.

„Já se přece snažím všemu se naučit“ – těmito slovy opisovala svůj totální nezájem –, „ale nejsem Florinda. Ani Zoe. Připadám si jako pilot, který si v deseti kilometrech nad zemí všiml, že má strach z výšek.“

„To zabije každou kariéru.“

„Ale já o tuhle kariéru nestojím! Neprosila jsem se o to, abych to všechno zdědila. To není jako u tebe.“

Právě tohle byl ten největší rozdíl mezi nimi. Alessandro dosáhl toho, po čem odjakživa toužil. Ona ale nikdy o nic neusilovala a o něco takového už vůbec ne. Chtěla jen jeho. Jeho ano. Dokonce hodně, moc, strašně moc.

Při vši rozdílnosti v této záležitosti tu bylo něco, co je spojovalo:

ani jeden z nich se nepokoušel toho druhého změnit. Možná proto se v jeho přítomnosti cítila tak dobře.

Tváří se mu mihl vážný, zamyšlený výraz. Likvidátor chuti na sex číslo jedna: obchody. Číslo dvě: jeho rodina. Jejich rozhovory byly podobně šílené jako jejich sex. S jedním rozdílem: rozhovory alespoň probíhaly, zatímco milování se stále pohybovalo pouze v teoretické rovině. Oba měli své představy o tom, jaké to asi bude – až k *tomu* jednou konečně dojde. Bylo by fajn, kdyby vše mohlo proběhnout bez hadích šupin a kočičích chlupů v puse.

„Začal jsem uklízet,“ prohlásil tiše. „Všechnu tu špínu, co nahromadil Cesare s tátou.“ Carnevarovi celé dlouhé roky odklízeli za ostatní klany mrtvoly jejich obětí; pod asfalt dálnic, do betonu šedých stavebních ruin. Výnosný obchod. Alessandro sice nebyl žádný svatoušek, ale kašlal na peníze, které klan tímto způsobem vydělával. Názor, který nesdíleli všichni společníci ani *capodecini*.

Znovu ho uchopila za ruku, chvíli zaváhala a pak mu rychle vlípla pusu na tvář. „Tím sis moc přátel nenadělal, co?“

„A bude to ještě horší. Dokonce i těch pár, kteří mě ještě akceptovali jako *capa*, se ode mě postupně odvrací. Ne otevřeně, ale většina jich je příliš hloupá na to, aby to udělali nějak chytře.“

Málokdy si na něco stěžoval, a dokonce i teď zůstával jeho pohled nezachmuřený a tón jeho řeči odhodlaný. „Občas už ani nevím, jestli je to doopravdy to, co jsem si tak přál.“

Rosa si kolikrát říkala, jestli ta jeho ctižádost stát se *capem* a ujmout se dědictví svého otce nevyplynula jen z touhy pomstít matku. A teď, když byl Cesare mrtvý, náhle Alessandro nevěděl, co si má s tím vším vlastně počít. Měl svůj cíl, ale když ho dosáhl, bylo všechno mnohem větší a složitější, než očekával.

„Cesare dostal, co si zasloužil,“ řekla.

„Ano, ale dostali jsme také *my*, co jsme si zasloužili?“ Zvedl ruku a pohladil ji po tváři. „Snad bych měl přece jen odletět s tebou. Třeba jen na pár dní zmizet a pak možná –“

„Napořád?“ Zavrtěla s úsměvem hlavou. „Ne, na to tě znám příliš dobře.“

„Představa, že budeš někde na druhém konci světa a já tady, mě děsí už teď.“

Položila mu ukazováček na rty a nechala ho pomalu putovat až na bradu. „Jak často se spolu přes týden vidíme? Třikrát? A ani to ne vždycky. Budu pryč jen pár dní. Ani si toho nevšimneš.“

„To není fér.“

Jasně že to nebylo fér. Ale ať po jeho blízkosti, když nebyl ve stejné místnosti jako ona, toužila jakkoli – a což teprve když *byl* –, tím méně chtěla, aby ji zrovna dneska na cestě doprovázel. Zrovna do New Yorku. Za její matkou.

„Můžu odvolat pár schůzek,“ dodal. „Ještě pořád jsem *capo*, ať se jim to líbí, nebo ne.“

„To je nesmysl, a ty to víš. Zbaví se tě radši hned dneska, a ne až zítra.“ Rosa jeho upřený pohled vydržela a chvíli se podívovala nad intenzitou zeleně a lesku v jeho očích. „Co by tomu řekli, že jsi právě za téhle situace odletěl s Alcantarou do ciziny? Na prázdniny.“

Když jí Zoe umírala v náručí, musela jí Rosa něco slíbit. Musí zjistit, co měl jejich tatínek Davide společného se záhadnou organizací TABULA, která vedla skrytý boj proti arkádkským dynastiím. Smůla byla, že Rosu napadla jen jedna osoba, která jí toho mohla o tatínkovi povědět víc: její matka.

Rosa neznala na celém světě jiného člověka, kterého by navštívila méně ráda. Kvůli tomu, co všechno se přihodilo. Kvůli tomu, že Gemma dokonce odmítla přiletět i na pohřeb své dcery Zoe na Sicílii. Bitch. Mrcha.

Alessandro si povzdychl. „Chtěl jsem tuhle rodinu řídit, ale místo toho řídí ona mne.“

„Nooo,“ poznamenala s pohledem, který si dlouho trénovala, „to sis měl rozmyslet dřív.“

Z reproduktoru se ozvala výzva k nástupu do letadla.

„Nejspíš se mi o tobě bude každou noc zdát,“ řekl. „A když se probudím, budu vědět, že ta nejlepší část dne už je v trapu.“

„To jsi někde četl.“

„Ne.“

Políbila ho, tentokrát dlouze a velmi něžně. Ještě pořád jí chutnal jako nikdo jiný na světě. Když ji objal, nadechl se jí v hrudníku had.

„Počkej,“ vykřikla se smíchem. „Moje letadlo! Musím k bráně. Musím –“

„Tohle nikdy nesmí skončit,“ zašeptal.

Vymanila se z jeho objetí, popadla tašku a rozběhla se k východu.

New York

To, co na Rosu večer čekalo, nebyl její New York, ale New York turistů a divadelních návštěvníků, třpytivý cvokhaus nomádů z Broadwaye.

Bylo tu skoro o třicet stupňů chladněji než na Sicílii. Sako měla příliš tenké a začínalo jí téct z nosu; v kufru ale našla jen jednu rukavici. Home sweet home.

Unavená vyšla z vestibulu hotelu *Millenium* a začala se prodírat sněhem kolem rohu pestrobarevné fasády společnosti *Toys'R'Us* a ocitla se na Times Square, uprostřed hustého lidského davu, svítících billboardů a videopanelů.

Strávila v New Yorku skoro celý život – ovšem na druhé straně East River. Ruch mezi Wall Street a Bronxem znala spíš z televize než z vlastní zkušenosti.

Rosa v Brooklynu vyrostla, v jedné z těch špinavých *neighborhoods* bez manhattanských mrakodrapů před oknem. Jejím domovem byla stará barabizna s příliš mnoha nájemníky v příliš těsných bytech. S graffiti kolem schodiště, stávkujícím topením, s okny, jimiž dovnitř táhlo, a rachotícími požárními žebříky, které člověka během podzimních bouřek doháněly k šílenství. V šachtách před okýnky do sklepa se vedle mrtvých potkanů rodila koťata a Rosa si dokázala vzpomenout na nejednu pohromu přemnožených švábů apokalyptických rozměrů.

Kolem stály nekonečné řady domů podobných tomu jejich, vysokými ploty obehnaná hřiště na basketbal a špinavá dětská hřiště, na nichž přes den posedávaly mladé matky u pískovišť a v noci divoce řádili příslušníci ghetta. Nad ulicemi se na kabelech pohupovaly semaforey a z kmenů stromů shlížely namnožené fotky pohřešovaných dětí, psů a koček. Pod parapety visely vybledlé státní vlajky. A občas v noci se tu řítil přes křižovatku i hořící dětský kočárek jako vyhlášená válka jednoho gangu druhému v rámci boje proti nudě.

Tohle býval Rosin New York. Dnes ovšem, jen pár měsíců poté, co tohle všechno nechala za sebou, bydlela v luxusním hotelu, který jí rezervoval sekretariát z Piazzы Armeriny. Platila platinovou kartou a vrátný ji oslovoval „signora Alcantara“. Ještě před půl rokem by ji dal rovnou vyhodit. Připadala si cizí nejen v tomto městě, ale i ve vlastním těle, jako by vklouzla do jiné identity a maskovala se v těle někoho jiného.

Skoro hodinu se potulovala kolem, nechávala se strhnout davem chodců a nakonec se rozhodla, že potřebuje nějaký špinavý zadní dvorek nebo zapadlou slepou uličku, klid a bezvětrí v oku tornáda newyorské metropole. Podařilo se jí objevit jednu boční uličku, uklizenější, než doufala, ale dostatečně zchátralou na to, aby jí připomněla New York, jaký tak důvěrně znala. Pod vrstvou sněhu cítila rozpadlý asfalt, naslouchala hluku nedaleké dopravy a nasávala zatuchlý pach vlhkosti a plísně, který k ní pronikal z větracích mříží metra.

Že ji naplno přepadla touha právě v tomto okamžiku, jí připadalo jako drzost, ale nemohla si pomoci. V jednu chvíli ji napadlo: „Tak jsem tady“ a hned nato „Bylo by lepší, kdyby tu byl i on“. Za chvíli začne snít o tom, že mu bude žehlit košile.

Skoro proti své vůli začala v kapse hledat iPhone a na okamžik ji napadlo, že jí ho někdo v davu ukradl, ale pak měla dojem, že ho snad mezi papírovými kapesníky, očními kapkami a diářem nahmátla. Mimochodem ani netušila, proč vlastně s sebou diář stále vláčí.

Z toho, o čem se domnívala, že je mobil, se nakonec vyklubala další knížka, malinká, tlustá, v křehkých deskách. *Ezopovy bajky* stálo drobným písmem na koženém hřbetu. Strčila si ji pod červený nos; rychle palcem prolistovala stránky a zhluboka vdechla. Vůně starého papíru ji rázem navrátila zpět na sluncem zalitý hřbitov hluboko v sicilském vnitrozemí.

Pošetilé. Dětinské. Spěšně knížku zastrčila zpátky, konečně našla mobil a zjistila, že ho měla celou dobu letu zapnutý. Bůh chtěl, aby žila a trpěla.

Žádná esemeska. Žádný e-mail. Sejde z očí, sejde z mysli.

Naťukala: *Dorazila jsem ok. New York pod sněhem. Romantika.*
Zaváhala a dopsala: *Začínající zánět močáku. Počasí pro hady nic moc. Zasraná zima. Zasrané město.*

Odeslat. A už její senzibilní milostná próza odlétala na druhou stranu Atlantiku. Kde byly zrovna dvě hodiny v noci. Provinile se kousla do rtu. Alessandro měl mobil vždycky zapnutý vedle polštáře. Uběhlo jen pár minut a dorazila odpověď.

Nemůžu spát. Pořád na tebe myslím.

S bušícím srdcem odepsala: *Už ses přitom proměnil?*

Abstinence = depilace, zněla odpověď. Zjevně to byl mezinárodní týden špatných přirovnání.

New York minus Alessandro = ještě chladněji, napsala.

Odpověděl: *Chlad a Rosa = had (radši ne).*

Jen chlad + sex.

Sex ve městě = jako v televizi?

Musím si koupit manolovky. A teď radši spi.

Jeho odpověď na sebe nechala chvíli čekat: *Roso?*

A.?

Drž se v New Yorku dál od Carnevarů. Chtěl jsem ti to říct už na letišti, ale překážel mi tvůj jazyk.

Pitomče.

Myslím to vážně. Moji příbuzní v NYC nemají Alcantary rádi.

OK.

Fakt vážně.

Joooooo! Chápu!

Tak si užij nákup bot.

Tak to zcela určitě ne, pomyslela si. Tak čau!

Všude CHLUPY... Uaaaaaaahgh!

Šklebila se na displej jako pomínutá a ještě chvíli čekala, jestli nepřijde další zpráva, a pak mobil zase schovala.

Nerozhodně stála v uličce, třela si zmrzlé ruce a zadívala se na nohy zabořené ve sněhu.

A proč vlastně ne?

Příštího rána odjela taxíkem ke *Gothic Renaissance* na Čtvrté avenue, koupila si černé boty s okovanou špičkou, příčným švem a osmidírkovým šněrováním, jediné zimní punčocháče v celém obchodě a pak, za dalším rohem, sešívačku.

Teď byla konečně kompletní.

Sešívačka jí dobře sedla do ruky a vešla se do ní stovka svorek, které mohla ve vteřinovém intervalu zacvakat do čehokoli a kohokoli. Od chvíle, kdy byla znásilněna, dbala na to, aby měla tuhle věcičku pořád po ruce. Proč by se měla spokojit s pepřovým sprejem, když tohle koupí v každém papírnictví?

Ano, jistě, momentálně měla dost peněz na to, aby si opatřila bodyguardy, kteří by ji střežili na každém kroku. Ale už jen samotná představa ji vyděsila – přestala by být sama sebou. Přijela do New Yorku, aby si promluvila s matkou, ne aby kolem sebe šířila pohoršení. Tíha sešívačky v kapse jí dodávala pocit bezpečí.

Bylo tomu už šestnáct měsíců, kdy ji někdo neznámý omámil na párty ve Village jakýmsi kapkami a pak znásilnil. Nakonec Rosu v bezvědomí vyhodil na ulici. Dodnes nevěděla, co se s ní vlastně onu noc dělo a po nekonečné sérii terapeutických sezení a nejrůznějších psychologických rozborů dospěla k závěru, že už si tu vzpomínku prostě neoživí – přestala pátrat po zmizelých obrazech a útržcích vzpomínek i po potlačených pocitech. Bylo-li tu něco, za co byla vděčná, pak to byl totální blackout, který ji ušetřil všech podrobností a vzpomínek na tváře a hlasy. Nežůstala ani fyzická bolest. Jen strach. Její úchylinky a vrtochy, okousané nehty, kleptománie a dlouhou dobu pocit, že nemůže nikomu důvěřovat – dokud nepotkala Alessandra. Občas se zkrátka člověk musí dívat očima toho druhého, aby lépe porozuměl sám sobě.

Znásilnění však zanechalo i další stopy. Nathaniela. Dítě, které si nechala vypudit z těla. Věděla, že to byl syn, cítila to. Odolávala dlouho, až do třetího měsíce, a pak podlehla naléhání matky a do-

poručení lékařů. Zákrok se konal v celkové narkóze, zcela rutinní, řekla doktorka. Možná pro ně.

Na chodník vystříkl rozbředlý sníh. Na druhé straně ulice bylo ke sloupu pouliční lampy připevněno bíle natřené kolo, jedno z mnoha newyorských *ghost bikes*, která se umísťují tam, kde přišel při nehodě o život cyklista. Rosa stála před obchodem, kolena se jí podlamovala, a upřeně hleděla na sešivačku, jako by jí mohla dát odpověď na otázky, které si celé měsíce vyháněla z hlavy. Možná to byla chyba, vrátit se zpátky, možná ještě nezískala dostatečný odstup. A konfrontace s matkou to jistě nevylepší. Vyjasňující rozhovor. Jako by ještě bylo co vyjasňovat.

Došla až k Union Square Station na Čtrnácté avenue, před schodištěm krátce zaváhala a pak se rozešla k dalšímu vchodu do metra na dopravním ostrůvku na Astor Place. Ani tady se ale nedokázala přinutit sestoupit k podzemním kolejím. Místo toho se vydala pěšky až na Broadway/Lafayette, kde by beztak musela přestupovat.

Cestou se ale rozhodla, že je opravdu směšné setkání s matkou takto oddalovat, a navíc si při chůzi sněhem konečně uvědomila, že už dneska nemusí obracet v kapse každý dolar, a zastavila taxík. S ním vyrazila přes Brooklynský most směrem na Crown Heights.

Před domem, v němž vyrostla, vystoupila a snažila se v sobě objevit pocity štěstí z návratu domů nebo aspoň radost z důvěrně známého místa. Nic. Podobnou prázdnotu už zažila jednou – při svém návratu na Sicílii loni v říjnu. Přemýšlela, kde se vlastně cítí víc doma. Zanořila ruku do kapsy a nahmátla *Ezopovy bajky*.

Od pneumatik taxíku odletěla špinavá sněhová břečka. Rosa stála na chodníku a zamyšleně hleděla na osm schodů k domovním dveřím. Budova měla jen tři patra, ale svou hloubkou dosahovala až k další ulici. Pod plochou střechou se nacházel vybledlý flek po požáru, pozůstatek nepokojů během velkého výpadku proudu v roce 1977. Za celé desítky let nepovažoval majitel za nutné investovat do fasády ani pár dolarů.

Závěsy v jejich bytě byly roztažené, okna vyleštěná, v jednom z nich zářila kytice čerstvých květin; Gemma musela tohle místo vybrat, protože tam nejdéle svítilo slunce. Kombík Petersonových parkoval ještě pořád těsně přede dveřmi suterénního bytu, hned vedle schodiště. Jestli se pan Piccirilli zatím nezařadil tím svým laciným bourbonem, nastane kvůli tomu obvyklý kravál.

Pokud se bude na dům ještě chvíli dívat, začne z celé té kýčovitě nostalgické brečet.

Ke dveřím a zvonkům to bylo jen pár kroků. Když odjížděla do Itálie, ani si s sebou nebrala klíče. Teď jí to připadalo, že nebyla pryč čtyři měsíce, ale aspoň čtrnáct let. Teprve teď si uvědomila, jak definitivně se tu se vším rozloučila.

Při představě, že by měla vyjít po schodech nahoru, se jí udělalo špatně. Matka pravděpodobně stejně nebude doma, určitě má ještě tu práci v *Bristen's Eatery* a tu druhou v prádelně. V noci občas vařila skleněné nudle v čínské restauraci o dva rohy dál a pak si brala druhý den volno. Takže tu teoreticky přece jen může být. Což bylo ještě horší, protože Rosa stála na chodníku jako přimrazená a byla vidět z dálky.

Jak by se byla rozhodla, kdyby jí matka radila, aby si dítě nechala? Byla by Nathaniela přivedla na svět? A co pak? Ještě pořád by žila tady, v noci zdola poslouchala chrápání pana Piccirilliho, podávala prs uřvanému kojenci a zkoušela trochu přibrat.

Musí odsud pryč. Okamžitě.

Neměla snad Gemma pravdu, když jí tvrdila, že to není žádné štěstí, porodit v sedmnácti dítě? Neměla snad Rosa dost starostí sama se sebou? A koneckonců – o tomhle přece vůbec mluvit nemusí. Především se chtěla dozvědět něco o otci a TABULE.

Bylo vážně ubohé jen tak tu stát a nic nedělat. Ani nejít dovnitř, ani nezmizet pryč. Právě takhle její nerozhodnost zabíla Nathaniela.

Záclona vedle kytice se pohnula. Že by průvan?

Proč tudy zrovna teď neprojíždí sněžný pluh a nepřejede ji? Všechno by se tím vyřešilo.

Ruka v kapse ještě pořád svírala *Bajky*. Když si to uvědomila, trochu se polekala, knížečku upustila a místo ní vytáhla z kapsy mobil. Vyťukala číslo a zastavila se těsně nad zeleným tlačítkem.

Záclona se znovu pohnula. Musel to být skutečně jen vítr. Okny protahovalo. Rosa se nadechla a zmáčkla vytáčení.

Zvonění z bytu slyšela až na ulici. Třikrát, čtyřikrát.

Polož to.

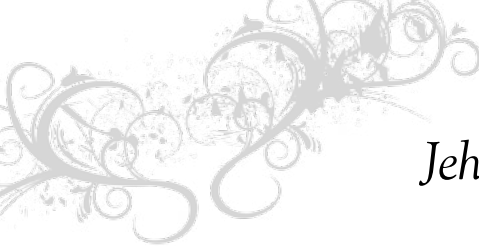
Za okny zahlédla siluetu, někdo přecházel z ložnice do kuchyně.

„Haló?“ Ozval se unavený matčin hlas. Takže přece jen noční.
„Haló?“ Už probuzenější a nakvašený.

Rosu začaly pálit oči. Slyšela Gemmu dýchat. Ve vchodu do domu se objevil malý psík a rozštěkal se. Její matka ho musela slyšet také. Dvakrát, jako ozvěnu – oknem a ze sluchátka.

Rosa prudce přerušila spojení, otočila se a rychlým krokem se vzdalovala.

Pes za ní ještě kousek s ňafáním běžel, spokojený, že zahnal nepřítel na útěk.

Jeho tvář

To, že objevila bronzového pantera, byla náhoda.

Krčil se na jednom z kopečků v Central Parku a shlížel černýma očima dolů na East Drive, jednu z obou ulic, které křížují park ze severu na jih. Seshora musel dohlédnout přes koruny stromů až na panorama mrakodrapů na Páté avenue. Vypadal, že je připravený ke skoku, ke skoku ze své skály uprostřed opadaných výhonků divokého vína.

Rosa se posadila na lavičku a prohlížela si z dálky sochu. Míjeli ji chodci i joggeři a tu a tam některé z koňských spřežení, které po parku vozily turisty a zamilované dvojice. Z pysků bronzové šelmy visely rampouchy jako vyceněné zuby. Přesto v jejich očích viděla jen smutek a nic, co by budilo hrůzu.

Než se vydala do parku, stavila se v hotelu pro laptop. Zaměstnanci parku sice z laviček odmetli sněh, ale přesto ji ledová sedačka studila i přes dřínky a punčocháče.

Měla pocit, že ji panter pozoruje. Zнала ten efekt z jiných soch, ale i z obrazů v palazzu Alcantare. Kdyby vstala a kousek popošla, oči pantera by ji sledovaly i tam.

Počítač měla ještě zaklapnutý na klíně a už vytočila Alessandrovo číslo. V Itálii bylo krátce po deváté. Jednou se ho ptala, co dělá ty večery, kdy nejsou spolu. „Nic,“ odpověděl. „Sedím tu a nic nedělám.“

„To jako že čteš? Nebo koukáš na televizi?“ Ještě než to dořekla, připadala si k smrti unuděná, že se jí chtělo až křičet.

Alessandro zavrtěl hlavou. „Když je teplo, vylezu nahoru na cimbuří a dívám se do daleka k jihu. Přes kopce na horizontu. Když fouká scirocco, cítím vůně až z Afriky.“

„Takové panteří záliby?“ Rozpačitě máchala rukama. „Myslím tím... džungle, Afrika.“

„Však odtud pocházíme. Alespoň původně.“

„Myslela jsem, že z Arkádie.“

„Jen to, co je v nás lidské. Ale kořeny té druhé stránky, panterčí, leží někde v Africe.“

„A hadi?“

„Řekl bych, že o nich platí to samé.“

„Ukážeš mi to? Jak voní Afrika? Nahoře na vašem cimbuří?“

„Určitě.“

I panter na skále v newyorském parku vypadal, že sní o dálkách.

Z myšlenek ji vyrušil vyzváněcí tón. Chvilí nato se ozvala Alesandrova hlasová schránka. Rosa chvíli zaváhala, pak se usmála a řekla: „Právě na tebe myslím. Na to, cos vyprávěl o Africe. Vedle mě tu stojí panter. Bohužel kovový, ale nejradši bych vylezla k němu nahoru a objala ho.“

Můj ty bože. Tohle bylo rozhodně to nejpitomější, co kdy ze sebe vyplodila. Vyděšeně přerušila spojení a v tu chvíli zjistila, že pozdě. Už to nemohla vzít zpátky. *Vylezla k němu nahoru. Objala ho.* Nejradši by si zalezla pod lavičku, aby ji nikdo neviděl.

Panterem to ale neotřásl a stále na ni shlížel dolů stejným pohledem. Teď se ve slunci zablýskly jeho ledové zuby, jako by se usmíval a říkal: „Tak jen pojd’.“

Upustila mobil do klína, pak ho štitivě zvedla a hodila do kapsy. Třeba hlasovou schránku vůbec neposlouchá, uklidňovala se. A snad si ji nejbližších padesát let ani neposlechne.

Skoro mechanicky se otočila k počítači. Víko bylo pěkně ledové. Potřebovala by rukavice a měla na sebe zlost, že si v *Gothic Renaissance* žádné nekoupila. Ačkoliv – černá krajka by jí v tom mrazu stejně moc nepomohla.

Všechny nové e-maily v doručené poště se jí ani nevešly najednou na obrazovku. Jen hrstka byla adresována přímo jí – a ty z velké části pocházely od šestice mužů, kteří ji pronásledovali na letišti. Většinu mailů ale dostala jen jako kopii. Korespondence mezi obchodními vedoucími jejích firem, prázdné tlachání, blablaba, aby si měli policejní experti s čím lámat hlavy. Některé maily byly psány v matoucích kódech, ale ve skutečnosti to nebylo nic jiného než

náhodně sestavené řady písmen a čísel; každá minuta, kterou anti-mafiánská komise promrhala jejich dekódováním, byla dobrá, protože chyběla policistům jinde.

Ostatní maily se omezovaly na legální aktivity firem Alcantarů, především na stavbu větrníků po celé Sicílii a dodávky vlněných dek a potravin do uprchlických táborů na Lampeduse.

Jedna z posledních zpráv jí ale vyvolala vrásky na čele. Odesílatelem bylo *Studio Legace Giuseppe I. Trevini*. Advokát Trevini pracoval celé roky výhradně pro Alcantary, už od dob, kdy ještě vedla klan Rosina babička. Rosa ho v uplynulých měsících třikrát navštívila a konstatovala, že má naprosto kompletní přehled o všech čistých i nečistých obchodech rodiny. Jestli má jakoukoli otázku, říkal, má se na něj kdykoli obrátit. Trevini byl staromódní, podivínský, ale i pěkně prohnaný a technofobní, a až dodneska jí nenapsal jediný mail. To, co kvůli bezpečnosti nearchivoval na papíře, si ukládal v hlavě. Rosa se nikdy nesetkala s člověkem, který by měl tak neuvěřitelnou paměť. Přesto mu však, navzdory jeho úzkým vztahům k Alcantarům, nedůvěřovala. Před jejím odjezdem ji čtyřikrát naléhavě žádal o schůzku. Znamenalo to ovšem, že by za ním musela odjet do Taorminy. Trevini byl odkázaný na kolečkové křeslo a odmítal opustit grandhotel nad zálivem, v němž už mnoho let žil.

Bylo velmi nezvyklé, že jí náhle *avvocato* psal mail. A ještě více šokující byl jeho předmět: *Alessandro Carnevale – důležité!*

Advokát se nikterak netajil tím, že vztah mezi Alcantarou a Carnevarem považuje za neúnosný. I proto neměla dobrý pocit, když jeho zprávu otevírala.

Vážená signorino Alcantaro, psal, jako dlouholetý právní zástupce Vaší rodiny Vás prosím, abyste se laskavě podívala na přiložené video. Navíc Vás znovu žádám o osobní rozhovor. Budete se mnou souhlasit, že příloha, jakož i další materiál, který vlastním, vyžaduje naléhavé ústní projednání. Při této příležitosti bych Vás rád seznámil se svou novou spolupracovnicí, contessou avv. Cristinou di Santis. Zůstávám s hlubokou úctou k Vaší rodině a s nadějí na brzké setkání. Váš avv. Giuseppe L. Trevini.

Rosa popojela kurzorem na přílohu, ale pak se zarazila. Ještě jednou si vztekle přečetla poslední větu: *s úctou k Vaší rodině*. Čímž chtěl pochopitelně říct: *Nezapomeň, ke komu patříš, káčo*.

Odrkla si a klikla na přílohu. Netrpělivě čekala, až se otevře okno s videem. Obraz nebyl větší než krabička cigaret, rozpixelovaný a příliš tmavý. Z reproduktorů se ozýval plechový šramot a zkreslené hlasy.

Bylo to video z nějaké párty zjevně natočené na mobil, rozmazané a difúzní záběry rozesmátých tváří při rychlém švenknutí po velké místnosti. Útržkům hovoru nebylo skoro rozumět, byl to jeden jediný tlumený guláš z vět, cinkotu skleniček a hudby na pozadí.

Teď se kamera zaměřila na jednu z postav a zůstala na ní viset. Rosa hleděla do svého vlastního obličejce lesknoucího se horkem v místnosti. Byla nalíčená. V ruce držela koktejlovou skleničku a cigaretu. Už skoro rok a půl nekouřila a nepila. Ani kapku alkoholu od té noci.

Nakřáplý dívčí hlas se jí zeptal, jak jí je. Rosa ve filmu se usmála a její rty vykroužily slovo.

„Co?“ zakřičel hlas.

„Z – Á – CH – O – D,“ hláskovala Rosa. „Jdeš se mnou?“

Odpověď nebyla slyšet, ale obraz se zachvěl. Zavrcení hlavou. Rosa pokrčila rameny, postavila skleničku na bufetový stůl a viditelně lehce vrávorajíc odešla z obrazu. Toho večera pila hodně.

Výřez obrazu se opět pohnul. Záběry různých obličejů, na některých zůstal foťák viset déle, když se jednalo o pohledné mužské tváře. Tu a tam se někdo do kamery zašklebil a několikrát pozdravili majitelku mobilu: „Čau, Valerie!“ – „Jak se máš?“ – „Nazdar, Vali!“

Valerie Paige. Rosa si na ni celé měsíce nevzpomněla. Jak se mohl Trevini dostat k nahrávce, kterou Vali natočila na párty ve Village? Musel se dozvědět, co se tehdy stalo. Ještě tohle mi scházelo.

Náhle se Valerie zastavila. Párkrát zazoomovala a opět obraz vzdálila – další a další tváře, většina zrnitá k nepoznání. Pak se kamera zaměřila na skupinu mladíků v rohu.

Pět nebo šest kluků, kteří se spolu bavili, tři z nich zády ke kameře. Jeden z nich mrkl na Valerii a uznale hvízdal. Rosa ho ještě nikdy neviděla. Valerie opět obraz přiblížila a ozval se její pozdrav: „Ahoj, Marku!“ Vtom se otočili i ostatní, jeden z nich hleděl přímo do kamery a usmíval se.

Obraz zamrzl. Zvuk vypadl.

Stav na liště dole ukazoval, že video ještě není u konce, ale jeho zbytek byl vyplněn statickým obrazem tohoto obličejce. Jeho němým, zkamenělým obličejem.

Rosa rozechvěle zvětšila okno, až se rysy dotyčného rozplynuly do samých hnědavých čtverečků. Opět obraz zmenšila, až na minimum.

Klidně si to mohla ušetřit, protože Alessandra poznala hned, ještě než se otočil. Podle jeho pohybů. A neposlušných vlasů.

Zaklela a svezla se na opěradlo lavičky. Přes okraj laptopu hleděla nepohnutě na bronzového pantera nahoře na skále na pozadí holých větví.

Alessandro tam byl. Tu noc, kdy se to stalo. V bytě ve Village, do něhož Rosa nevkročila ani předtím, ani potom.

Vlasy měl o něco kratší než dnes; internátní sestřih to kdysi nazval. Ostatní, kteří byli s ním, měli podobné účesy.

Tak on *tam byl*, do prdele.

A nezmínil se o tom jediným slovem.

Valerie

Byl to trik. Nic než jen lež. Perverzní lest, jak ji znejstít a vrátit nohama zpátky na zem, aby svou neuvážeností nezapackala alcan-tarské obchody, na nichž Trevini vydělává.

Dalo se to dost snadno prohlédnout. Chtěl ji vyvést z rovnová-hy, aby byla poddajná, ovlivnitelná a tvárná. Většina lidí si myslí, že mafie odklízí ty, kdo jí stojí v cestě, samopalem. Nesmysl. Existova-la spousta jiných možností a avvocato Trevini je všechny znal. Kdo pracoval celá desetiletí pro Cosu nostru, hájil vrahy, dostával těžké zločince z vězení na svobodu a diskreditoval prokurátory, kdo bez jakékoli újmy přestál všechny změny ve vedení rodin i krvavé po-uliční války, ten se musel doopravdy vyznat.

Video se dalo zfalšovat. Jak složité může být vsadit mezi ostatní jeden obličej navíc? Trevini musel počítat s tím, že mu na to nesko-čí. Že bude pochopitelně věřit spíš Alessandrovi než jemu. Teď musí udělat jen jedno, zavolat Alessandrovi a zeptat se ho. Pak celý ten nesmysl splaskne jako bublina.

A přece jí to video poslal.

Vytáhla z kapsy mobil a podruhé toho odpoledne vytočila Ales-sandrovo číslo. Vyzváněcí tón jí připadal hlasitější a pronikavější než předtím. Zase hlasová schránka.

Na monitoru laptopu visel ještě stále jeho úsměv, mlhavý jako dáv-no zapomenutá vzpomínka. Všimla si ho ten večer? Valerie měla ve zvyku na každého, kdo jí připadal zajímavý, ukazovat prstem. Uká-zala ho tehdy Rose? A co bylo ještě důležitější, všiml si on tehdy Rosy a později se jí zkrátka nepřiznal, že ji poznal? Proč by jí to měl zatajovat?

Už jednou k ní ale nebyl upřímný, tehdy, když ji vzal s sebou na Isolu Lunu, aby ho její přítomnost ochránila před Tanovými vražednými plány. Ale to spolu ještě nechodili. A byl v tom rozdíl?

Rozhodla se napsat Trevinimu e-mail.

Máte padáka, nařukala. Odpřejskněte z mého života.

Vymazala to a místo toho napsala: *Těšte se na mé nájemné vrahy, advokáte zsranej. Kriple zsranej. Doufám, že ve svém zsraným hotelu přehlédnete ty zsraný schody.*

Tohle už byla skoro poezie.

Po krátké úvaze pak text znovu přepsala: *Vážený signore Trevini, momentálně jsem mimo domov. V nejbližších dnech se Vám ozvu a domluvíme termín schůzky. Odkud máte, prosím, to video? A co je to za materiál, o němž se zmiňujete? S úctou Rosa Alcantara.*

P. S. DOUFÁM, ŽE SE SVÝMI ZSRANÝMI KRIPLOVSKÝMI ADVOKÁTNÍMI LŽEMI ZADÁVÍTE

Dívala na postskriptum, dost dlouho, a pak ho písmenko po písmenku pomalinku vymazala. Klikla na *Odeslat* a počítač zaklapla.

V tu chvíli jí zazvonil mobil. Uviděla na displeji Alessandrovo číslo a chvíli počkala, než hovor přijala.

„Ahoj, to jsem já.“

„Ahoj.“

„Co to tam vyvádíš s tím panterem?“

Zmateně se rozhlédla a pak si vzpomněla na hlasovou schránku. Gratuluju.

„Kde vězíš?“ zeptala se.

Chvilí zaváhal. „Jednání?“ Znělo to jako otázka, jako by nemohl uvěřit, že na to zapomněla. „Rád slyším tvůj hlas.“

Nenáviděla se za to, že se nedokázala víc přetvařovat. Že nedokázala aspoň minutu dvě dělat, jako by se nic nestalo. Místo toho vyhrkla: „Tys tam byl.“

Znovu pauza. „Jak to myslíš?“

„Na té párty. Tehdy ve Village. Byl jsi tam.“

„O čem to vlastně mluvíš?“

S úlevou si pomyslela: fajn, takže doopravdy trik. Všechno jen lež. Nemá tušení, co po něm vlastně chce.

Jenže ona pokračovala. „Viděla jsem tě. Jsi na videu. Byl jsi na stejném večírku jako já, na tom stejném posraném večírku.“

Zareagoval naprosto věcně. „Kdy přesně to bylo?“

„31. října. Halloweenská párty bez kostýmů. A kdo v nějakém

přece přišel, musel se svléknout do spodního prádla a jednou tak proběhnout celým bytem.“

Slyšela, jak si ostře odfrkl. „Tak *tohle* byla ta párty? Kde tě... To bylo *tam*?“

A kdyby teď lhal, aby ji to nebolelo? Bylo by jí to milejší? Chtěla vědět pravdu a bylo jí fuk, jak byla zlá nebo zamotaná.

„Ano,“ řekla otupěle.

„To jsem nevěděl. Nezmínila ses o tom.“

„Viděl jsi mě tam?“

„Ne.“ Zněl teď rozrušeně – a takového ho neznala. Nelíbilo se jí to a ještě víc ji to zmátlo. „Ne,“ opakoval rozhodněji, „samozřejmě že ne.“

„Jsi si tím jistý?“

„Sakra, Roso... Vůbec o ničem jsem nevěděl! Bylo tam tolik lidí a my tehdy chodili pořád na nějaké večírky. Jezdili jsme z internátu do města. I do Village. Vždycky někdo někoho znal a někde se něco dělo.“

To znělo přijatelně. Mělo to logiku. Neměla důvod mu nevěřit. A milovala ho přece.

Jenže tu byl ten divný podtón, lehké zaváhání, které ji zaráželo. *Vždycky někdo někoho znal.*

„Znal jsi je?“ zeptala se tiše. „Ty, kteří to udělali?“

Pochopil. „Ty myslíš, že jsem to věděl a nic ti neřekl? Že jsem ti celou tu dobu nic neřekl?“

„Nevím, co si myslím a čemu věřím.“ Prsty na mobilu už vůbec necítila. Nad Central Parkem svítilo slunce, ale po East Drive se proháněl ledový vítr, vířil sněhové vločky a foukal jí je pod šaty. „Já už nevím vůbec nic.“

„Nemůžeš přece myslet vážně, že bych někoho takového kryl, že ne?“ Urazilo ho to a bolelo. Zamrzelo ji to. „Tomu hajzlovi bych vlastnoručně nacpal koule mezi oči, kdybych věděl, kdo to je.“

Přejela si volnou rukou přes obličej. Ještě pořád nebyla schopna uvažovat. „Víš, když jsem tě na tom videu zahlédla... zaskočilo mě to. Nepočítala jsem s tím.“

„Přál bych si teď být u tebe.“

„Není dobré mluvit o takových věcech po telefonu, já vím.“

„Ne. Roso... moc mě to mrzí. Co na to říct? Prostě jsem to vůbec nevěděl.“

„Ty za to přece nemůžeš.“

„Odletím do New Yorku. Hned zítra ráno!“

„Nesmysl. Už je to v pořádku. Beztak mi nemůžeš pomoci. Jsem hrozný srab a nedokážu si promluvit s matkou. A teď ještě tohle...“
Třela si kolena o sebe, aby se trochu zahřála. „Jen se musím dát trochu dohromady a bude všechno v pořádku.“

„Nic nebude v pořádku!“ namítl. „*Tvůj hlas* není v pořádku! Ty nejsi v pořádku.“

„Zavoláme si později, ano?“

„Nepokládej to, jinak se seberu a přiletím ještě teď v noci.“ Se soukromým tryskáčem Carnevarů to zas takový nesmysl nebyl.

„Vážně, Alessandro... Neblázni.“ Musela se sebrat. Nebylo dobré, že ji to takhle vykojelo. Jen to znamenalo, že ji Trevini správně odhadl. „Zvládnou to tu sama. Možná bych to měla všechno nechat plavat, to s tátou i s TABULOU.“ Oba věděli, že to neudělá. Ne potom, co to slíbila umírající Zoe. „Je to zvláštní pocit, být zpátky v New Yorku... Všechno je takové... jiné. Těžko vysvětlit.“

„To je jasné, změnila ses.“

„Dřív bych takhle kvůli ničemu nevyváděla.“

„Vždyť nevyvádíš. Jsi normálně rozzlobená.“ Odkášlal si a ona si představovala, jak si drbe nos – občas to dělával, když přemýšlel.

„Od koho máš to video?“

„Poslal mi ho Trevini.“

„Ten všivák.“

„Říkal,“ začala, ale spolkla zbytek věty: *že má ještě další materiál*. Víc důkazů? Důkazů čeho? „Neřekl mi, kde to vzal. Ale ještě to z něj vytáhnu, neboj se.“

„Je stejný jako ostatní. Nikomu se nelíbí, že spolu –“

„Ostatní můžu ignorovat. Jeho ne. Je jediný, kdo má přehled naprosto o všem, čím si Alcantarové vydělávají.“

„Nelíbí se mu, že mu osmnáctiletá holka přikazuje.“

„To se dá pochopit.“

„Říkal ještě něco? Cokoliv?“

„Že se chce se mnou setkat.“

„Pusť to radši z hlavy.“

„Mně nic udělat nemůže. Bylo by to od něj hodně hloupé. Obchodní vedoucí mu nevěří, nikomu není příjemné, kolik toho ví. Kdyby se mě pokusil zabít, sám by to o moc dlouho nepřežil. Ostatní si o mně myslí, že jsem naivní a nafoukaná, ale věří, že mě dřív nebo později zpracují a posunou tam, kam potřebují. Trevini by nikdy nemohl být *capo*, nikdo by ho neakceptoval. Třicet nebo čtyřicet let práce pro Alcantary z něj ještě neudělalo jednoho z nás.“

„Ale stejně, nejezdi za ním. Má něco v plánu. Proč by ti jinak tohle video posílal?“

Najednou ji něco napadlo a zneklidněla. „Říká ti něco jméno Cristina di Santis? Contessa di Santis?“

„Kdo je to?“

„Treviniho nová spolupracovnice, psal. Mám se s ní prý seznámit. Možná to není důležité.“

„Tryskáčem můžu být u tebe za deset hodin.“

„Starej se radši o to, aby ti nikdo z tvých lidí nevpadl do zad. S Trevinim si poradím. A se svou matkou taky.“

Jeho dlouhé mlčení prozradilo, že o tom není přesvědčený. „Kdo to video natočil?“

„Jedna kamarádka... nebo aspoň tehdejší kamarádka. Valerie Paige. To byla ta, která mě do toho bytu dotáhla.“ Cítila, že chce něco dodat, ale předešla ho: „Nebylo to poprvé, pracovala jako servírka v jednom klubu a pořád ji někdo někam zval. Párkrát jsem šla s ní.“

„A to ona mě natáčela?“

„Nejen tebe. Spoustu lidí, kteří tam byli. Na mobil. Někdo pak dodatečně obraz zastavil na tvém obličej. Řekla bych, že Trevini.“

„Jak se může advokát, který sedí na Sicílii na invalidním křesle, dostat k mobilu servírky z New Yorku?“

„FedEx?“

„Myslím to vážně, Roso.“

„Nemám ponětí. A je mi to teď navíc fuk. Ale udělalo mi dobře, že jsem si o tom mohla s tebou popovídat... A, Alessandro? Pro miň mi, že... Však ty víš, co.“

„Mám tě strašně moc rád,“ řekl něžně.

„Já tebe taky. A už se moc těším, až tě zase uvidím. Ale ne tady v New Yorku. Za pár dní jsem zpátky doma. Tohle tady je záležitost, kterou si chci a musím vyřídit sama.“ Chvilku zaváhala. „A ať tě ani nenapadne volat Trevinimu. Je to moje věc. Jasný?“

„Mně se to ale taky týká –“

„Prosím, Alessandro! Nikdy mě nezačnou brát vážně, když si budou myslet, že jakmile jde trochu do tuhého, hned posílám jednoho z Carnevarů, aby věc vyřešil. Navíc máš svých starostí dost.“

Přála si ho políbit. Za to, že jí neodmlouval.

„Volej mi každý den, ano?“ poprosil.

„Budu.“

Rozloučili se. Rosa zastrčila mobil do kapsy a zaposlouchala se do blahodárné ozvěny jeho hlasu v hlavě. Rozhovor s ním a skutečnost, že byli od sebe tak daleko, ji psychicky vyždímaly víc než nešťastná návštěva matčina domu. Moc po něm toužila, ale nedokázala mu to říct tak, jak by si přála. Nijak to nevylepšila ani skutečnost, že to nejspíš stejně věděl. To nutkání vyzpovídat se mu ze svých citů ji samotnou udivovalo. Tohle nikdy nedělala. Tak proč má najednou takovou potřebu se svěřovat? Trapné. Nebo aspoň hodně nezvyklé.

Konečně jí jeho hlas v hlavě utichl. Opět se jí zmocnilo ticho, ticho uprostřed nejhlučnějšího města Ameriky.

Ještě jednou si zkontrolovala maily. Od Treviniho zatím žádná odpověď. Chvilku byla v pokušení pustit si video ještě jednou, ale ne v parku, v téhle pekelné zimě, kdy by si ani nevšimla, že jí nitrem stoupá jiný chlad.

Bronzový panter cenil své rampouchové zuby. Teď už jí vůbec nepřipadalo, že vypadá jako Alessandro. Když se vydala na cestu, jeho pohled ji opět sledoval.

Jestli chce zjistit, jak se Trevini k tomu videu dostal, existuje jen jediná osoba, které se může zeptat.

Freaks

Rosa s Valerií se poznaly nejprve na internetu. Ve skupině, která si říkala *Suicide Queens*, neznal nikdo nikoho osobně. Všichni o sobě věděli jen to, jak vypadají v nejrůznějších stadiích od naprosté bdělosti přes stav tumpachovosti až po ztrátu vědomí, či dokonce smrt. Webcamery byly neúprosné, když šlo o to, zaznamenat jejich umírání. A poslat je do sítě.

Členy byly jen dívky a mladé ženy. Přičemž existovaly jisté pochybnosti, zda pětadvacítká jménem Luciole Seville nebyla náhodou chlap. Každopádně nosila paruku, to všechny věděly, protože jí ji sanitář při odvozu omylem stáhl.

Pravidla sebevražedných královen byla zcela jednoduchá. Každý večer byla na řadě jedna z nich: pozdrav před spuštěnou kamerou všem, které byly právě online, a pak představení prášků. Obvykle se už tento úvod odehrával před postelí či pohovkou, na níž pak probíhalo všechno ostatní. První body dostávala dotyčná od ostatních královen za počet tablet. Další body za přesvědčivost, kterou závěrem vložila do telefonického hovoru. Některé křičely a hystericky ječely, jiné zůstávaly zcela klidné a říkaly jen: „Za chvíli umřu. Odvezte mě, jestli můžete.“

Mezi ty patřila Valerie. Spolykala víc prášků než kterákoli jiná královna a nějak byla natolik odolná, že pro ni příště zbýval snad už jen jed na krysy. Zapila léky alkoholem a při volání na záchranu zůstala zcela při vědomí. Pak si lehla do postele, na kterou bylo z kamery dobře vidět, aby si členky komunity venku u monitorů užily, a čekala, až se dostaví spánek. A záchranná četa. Někdy to trvalo pár minut, někdy i půlhodinu. Valerie tvrdila, že už kolikrát viděla světlo na konci tunelu. Film svého života znala nazpaměť, protože se jí tolikrát promítal v duchu před očima.

Nikdo na Valerii neměl. Spolykala nejvíc prášků, ležela nejdéle v bezvědomí a nejméně jednou zatajila dispečinku číslo svého bytu.

Záchranáři se museli vyptávat po půlce bloku, než ji nakonec našli. Toho večera už to Valerii skoro vyšlo. O týden později už ale zase seděla před webkamerou a opět soutěžila – s nejvyšším počtem bodů od založení komunity královen. Její spokojený výraz ukazoval všem, že smysl života našla v očekávání smrti.

Rosa se soutěže zúčastnila aktivně jen jednou. Celé dny visela na internetu a přečetla snad všechno, co se dalo o sebevraždách pomocí prášků na spaní najít. Četla odkaz za odkazem tak dlouho, až na tom všem skoro objevila jakousi morbidní romantiku.

Ještě ani nestačila upadnout do spánku, když už se přede dveřmi objevila záchranka. Méně bodů než ona dostala už jen pankerka z Persey, která tvrdila, že aspirin má stejné účinky jako Zopiclone, a chtěla jim nabulíkovat, že po páté tabletě upadla do kómatu. Rosa už se pak na další účast vykašlala.

O týden později potkala Valerii v klubu *Exit* na Greenpoint avenue. Valerie ji oslovila jako první, a to tak vesele a nenuceně, jako by se poznaly při nakupování. Měla na sobě tričko s nápisem *Your hardcore is my mainstream*. Rosa by ji sama nikdy nepoznala. Zkreslená perspektiva webkamery, pixely a špatné světlo dodaly jejímu výrazu cosi přízračného, co dělalo jejich názvu *Suicide Queens* všechnu čest. Ve skutečnosti ale byla Valerie stejně bledý teenager jako sama Rosa, s černou pážecí ofinou, s níž vypadala jako nemá filmová hvězda dvacátých let. Byla stejně hubená jako Rosa, nalíčená jako Rosa a při jejich druhém setkání v *Three Kings* bylo jasné, že i v mnohém stejně uvažuje jako Rosa. Po několika dalších setkáních, z nichž některá byla náhodná, jiná plánovaná, přiznala, že její sebevraždná vystoupení před kamerou byla fingovaná. Prášky byly ve skutečnosti magnesiové tablety a bourbon jablečný džus. A záchranáři – kamarádi z bytu o patro výš.

Rosa byla stejně fascinovaná jako zklamaná. „A co kodex cti královen?“

Valerie na ni zděšeně vytřeštila oči. „Vždyť jsou to úchylní cvoci! *Freaks!*“ vyklouzlo jí. A tím byla celá záležitost vyřízená.

Nakonec u Rosy převážil obdiv nad její otrlou chladnokrevností, s jakou ty životem znavené husy vodila za nos – dokonce i ji samotnou. Při chatování jí všechny ostatní zobaly z ruky a žádná z nich nikdy ani slůvkem nezpochybnila její teze o životě po smrti.

Pro Valerii to všechno nebylo nic víc než ohromná zábava a s vypnutou webkamerou se ostatním *queens* krutě vysmívala. A Rosa se cítila polichocená, že jí tato zvláštní dívka věnovala svou důvěru. Pochopitelně o tom nebude s nikým mluvit, musela jí to slíbit jen jedinkrát a pak už nikdy. Valerie ji přijala do úzkého kruhu svých přátel: a ten tvořila Valerie a – Rosa. Poprvé od chvíle, kdy se Zoe odstěhovala na Sicílii, měla pocit, že ji někdo bere vážně a někdo ji akceptuje. Po sestře tu zbylo, i přes všechny rozdíly mezi nimi, vákuum, které Valerie zaplnila svým bizarním šarmem a charismatem.

Od té doby chodily společně tančit do klubů od Bushwicku až po Brighton Brach, kouřily marihuanu pod Brooklynským mostem a vymýšlely, jak Valerii triumf mezi Suicide Queens ještě vystupňovat. Dvakrát týdně obsluhovala Valerie v jednom klubu v manhattanské čtvrti Meatpacking Distrikt, ale zdráhala se vzít Rosu s sebou. Prý je to pro ni práce, ne zábava. Rosa to respektovala.

Valerie měla slabost pro atraktivní kluky, ale nikdy to nenechala dojít dál než na povídání a kouření trávy. Pro ni bylo všechno jen hra a iluze, předstírání v komunitě královen stejně jako to, jak zacházela s muži. Ani Rosa si občas nebyla jista, jestli zná tu skutečnou Valerii, nebo jen další z jejích masek.

Halloweenská párty ve Village byla jednou z tisíce, které se toho večera v New Yorku konaly, a mohlo k tomu dojít na kterékoli z nich. Omamný prostředek v koktejlu, znásilnění neznámými mladíky – jen náhoda, že se to stalo právě Rose. Pravděpodobně se tu noc událo v New Yorku tucet podobných případů. Nebyla žádnou výjimkou, ani žádným zvláštním případem – o tom policie vůbec nepochybovala. Hodně pila a měla hodně krátkou sukni. To stačilo k tomu, aby její znásilnění zařadili mezi běžné, rutinní případy a přiřadili mu jedenáctimístné jednacím číslo.

Večírek byl Valeriin nápad, někdo jí nechal u kolegů číšníků adresu. Rosa s Valerií si připlatily za taxík, protože cesta metrem o Halloweenu byla hotovým peklem; s pitím začaly rovnou na zadním sedadle taxíku. Rosa věděla jen to, že jedou do Village, ale neznala ani ulici, ani si zpětně nedokázala vybavit, jak vypadal dotyčný dům, před nímž vystoupily. Jeden z těch typických brownstones, několikapatrová stará cihlová budova. Policie mluvila později s Valerií, ale i ona tvrdila, že si na adresu nevzpomíná. Možná to byla pravda, možná prázdná lež, aby si v partě nezískala pověst práskače.

Kromě toho to stejně nehrálo roli. Po tom večeru už Rosa nechtěla Valerii nikdy vidět. Ani Valerie se nepokusila Rosu kontaktovat. Rosa si nejdřív myslela, že kvůli špatnému svědomí, pak to začala považovat za projev lhостejnosti. To, co několik měsíců vypadalo jako nejlepší kamarádství, byl ve skutečnosti účelový svazek založený na Valeriině chápání zábavy. Znásilnění tomu učinilo konec a pro jednu z nich legrace skončila. Ve Valeriině světě vyhlášených klubů mezi Brooklynem a Downtownem nebylo místo ani pro lítost, ani pro Rosu.

O šestnáct měsíců později si už Rosa Valeriino číslo nepamatovala a mobil, v němž ho měla uložené, už neexistoval. Nikdy se vzájemně doma nenavštívily. Jméno Valerie Paige nenašla ani v telefonním seznamu; a její příjmení bylo natolik rozšířené, že nemělo smysl pokoušet se ji podle něho vypátrat.

Když o tom tak přemýšlela, přišlo jí skoro záhadné, jak se jí Valerie vytratila beze stopy ze života. Na internetu už dokonce neexistovaly ani Suicide Queens – poté, co soutěž pro jednu dívku nenávratně skončila. Na jednom fóru našla Rosa informaci, že komunita existuje pod jiným jménem na jiném serveru. Přímý odkaz ale neobjevila, ba ani nějaké vodítko, které by jí pomohlo nové stránky skupiny najít. I tak ale pochybovala, že by se v nich Valerie ještě angažo-

vála, protože už jí nejspíš dávno přestalo placebo s jablečným džusem bavit a našla si zábavu někde jinde.

Když se jí Trevini neozval ani pozdě večer, Rosa se rozhodla odjet taxíkem do Meatpacking Distrikt. Podnik, v němž Valerie obsluhovala, nikdy neviděla, ale vzpomněla si na jeho jméno: *The Dream Room*. Na internetu našla adresu a byla skoro udivená, že se jí nevypařilo z hlavy úplně všechno, co s Valerií souviselo.

Chvilku před půlnocí vystoupila z taxíku a zařadila se do fronty před vchodem. Klub se nacházel v postranní uličce. Budova byla, jako většina ostatních v této čtvrti, kdysi součástí jatek, což prozrazoval původní nápis, jenž se skvěl ve druhém patře na tmavé zdi z pálených cihel. Světelná reklama klubu *Dream Room* vypadala proti němu hodně skromně. Před ocelovými dveřmi stálo pár desítek čekajících. Dva zavalití vyhazovači ve dveřích kontrolovali návštěvníkům doklady. Rosu v jejích obepnutých šatech, černých punčocháčích a botách s okovanými špičkami pustili dovnitř bez námitek. S outfitem si moc hlavu nedělala, ale protože její světlá hříva nešla učesat a tvořila zajímavý kontrast k těsným šatům, měla ten správný šmrnc na manhattanskou klubovou scénu. Každopádně hned cestou k betonovému schodišti na Rosinu záplavu vlasů vrhala závistivý pohled jedna Asiatka s růžovým přičeskem.

Designéři klubu dali odstranit podlahu v přízemí, takže vznikl enormně vysoký prostor. Ze schodů nebylo vidět nic než jedna obrovská, mihotavá plocha – oblačná deka ze suchého ledu zakrývala pohled shora na taneční plochu. Tu a tam se šedé výpary protrhly a uvolnily pohled na těla zmítající se na parketu. Z neviditelných reproboxů se valila neustálá palba zvuků od industriálu po jungle.

Teprve teď Rosa pochopila, z čeho pochází název *Dream Room*. Na stropě, vysoko nad mořem suchého ledu visely tisíce lapačů snů. Někdo snad musel vykoupit všechny obchody se suvenýry v indiánských rezervacích, aby jich shromáždil takové množství. Lapače snů se pohupovaly u stropu v podobě kruhů z vrbového proutí zdo-

bených peřím, šňůrkami s navlečenými korálky a koňskými žíněmi, některé těsně u stropu, jiné hlouběji uprostřed umělé mlhy.

Byly tu výrobky velké i malé, jednoduché i extravagantní, a všechny se chvěly v dunění reproduktorů, bimbaly se a otáčely kolem své osy.

Uvědomila si, že zůstala stát uprostřed schodiště. Někteří příchází se kolem ní netrpělivě protahovali dovnitř, jiní se zastavovali na schodech za ní a udiveně sledovali její pohled.

Konečně se dokázala odtrhnout a pustila se po zbylých schodech dolů. Prorazila vrstvu suchého ledu. Výjev, který se jí naskytl, nebyl o nic méně výstřední. Podlaha byla prošpikována labyrintem chodeb, které připomínaly ochranné valy mlhou zahaleného bitevního pole. Propojovaly dohromady tucet tanečních parketů. Úzkými chodbičkami se tam a zpátky protahovaly davy vystajlovaných návštěvníků, tělo na těle, o to tu přece šlo. Nad hlavami jim zářily bodové reflektory. V samotných příkopech se nacházely difúzní světelné pruhy jako ukazatele cesty a tu a tam tlumené osvětlení, které dosáhlo nanejvýš dva metry daleko. Většina klubů se pokoušela svým hostům nabídnout vlastní svět, ale Rosa neznala žádný jiný, kterému by se to podařilo takhle jednoduchými prostředky.

Po chvíli už pobíhala i ona úzkými průchody, pozorovala servírky, ale žádná z nich se ani vzdáleně nepodobala Valerii. Vlastně ani nepočítala s tím, že by tu na ni mohla narazit, ale spíš doufala, že si na ni někdo bude pamatovat a poradí jí, kde ji najde. Byla přesvědčená o tom, že Trevini bude mít pohotově připravené vysvětlení, jak přišel k jejímu videu, ale ona už teď pochybovala o tom, že jí řekne pravdu. Nemohlo uškodit, když si toho o Valerii zjistí co nejvíc sama na vlastní pěst.

Na okraji jednoho tanečního parketu se naklonila přes pult a zeptala se barmana, jestli zná Valerii Paige. Zavrtěl hlavou. Podobně pochodila i na druhý a třetí pokus. Právě se chtěla vrhnout zpátky do změti chodeb, když tu se stala svědkem podivného výstupu.

Od skupinky černě oděných bodyguardů couval dav jejím směrem. Bodyguardi převyšovali ostatní hosty asi o půl hlavy a vedle emo-dívek a zmalovaných gotiček působili jako trolové. V jejich středu se vznášela postava jako z jiné doby. Mladá žena kolem dvacítky s vlasy černými jako havran, vystouplými líčnicemi kostmi a nápadně velkýma očima se snesla z mlhy suchého ledu na parket a okamžitě se ho zmocnila. Měla na sobě širokou černou krinolínu, kolem dokola obšitou krajkou, která se dotýkala země. Pohroužená do sebe roztáčela své štíhlé tělo nad monstrózní sukní v plynulých, krouživých pohybech. Její osobní strážci odstrkovali ostatní návštěvníky dál od ní, ale ona vypadala, že to vůbec nebere na vědomí. Pokud vůbec vnímala, že se nepohybuje uprostřed mnoha dalších lidí, rozhodně na sobě nedala nic znát. Sledoval ji bezpočet párů očí a snad všechny prozrazovaly jakousi nábožnou úctu.

„Kdo je to?“ zeptala se Rosa jedné ze servírek. Ta ji sjela tak pohrdavým pohledem, jako by se v bazilice sv. Petra vyptávala na to, kdo je ten stařec u oltáře.

„Jmenuje se Danai Thanassis,“ ozval se mužský hlas vedle ní. K Rose se nakláněl vyhublý kluk jen o něco starší než ona sama; jeho přítelkyně nemohla spustit oči z křehké tanečnice. „Je to Evropanka. Z Jugoslávie, nebo Řecka, myslím. Vždycky když sem přijde, přestane se Země točit.“ Znělo to trochu utrápeně, jako by ho sem přítelkyně odtáhla jen proto, aby s ní sledoval tohle vystoupení.

„Co je zač? Popová hvězda nebo co?“

Zavrtěl hlavou. „Bohatá dcerka, říká se. *Hodně* bohatá. A hodně zvláštní.“

Klouzavé kruhy tanečnice byly stále větší a tiskly okolostojící stále více a více ke zdi. Někteří se pokusili ustoupit do chodeb, narazili tam ale na neprostopnou hradbu přicházejících návštěvníků, kteří si nechtěli nechat ujít fascinující tanec Danaii Thanassis.

Rosa si všimla muže, který se vyloupl v doprovodu vyhazovače z davu u pultu. Byl to Ital nebo měl alespoň italské předky. Promlouval k personálu, který se kolem něho okamžitě horlivě shromáždil. Nejspíš majitel klubu nebo někdo, kdo tu má hlavní slovo.

Zatímco Danai Thanassis tančila své omamné sólo, snažila se Rosa prodrat davem k němu. Pustila se do toho proti proudu s takovou vervou, že na sebe okamžitě strhla pozornost vyhazovače.

Hudba gradovala ve frenetickém dunění basů a beatů. A v tu chvíli Rosa dorazila na konec baru a vstoupila se zvednutou bradou před obra. „Chtěla bych mluvit se šéfem.“

Muž se zatvářil omluvně. Jeho šéf za ním ještě pořád mluvil s personálem, aniž by si všímal Rosy.

„Klidně počkám, až si to vyřídí,“ pronesla Rosa s nevinným výrazem. „V pohodě.“

„Co chceš po panu Carnevarovi?“

Byla překvapená, ale tolik zas ne. Každé lejno na cestě čekalo jen na to, až do něj zrovna ona šlápne. Byla na to zvyklá. Alessandro ji před svými příbuznými v New Yorku varoval – a je to tady!

„Jsem jeho sestřenice,“ oznámila, aniž hnula brvou. „Z Palerma.“ Když obr svraští čelo, dodala v hraném zklamání: „Sicílie?... Itálie?... Nic?... Za vodou přístavu.“

Pohled vyhazovače nebezpečně potemněl. Polekala se, že přestřelila. Otázku, jestli mlátí i ženy, raději spolkla

„Vyřídte mu prosím pozdrav,“ řekla dřív, než ho mohlo něco hloupého napadnout, „a řekněte mu, že jsem tady.“ Přes rameno pokukovala, co dělá „Mister Carnevare“, a konstatovala, že zblízka nevypadá špatně. Dokonce vůbec ne špatně.

„Sestřenice?“ opakoval vyhazovač jako robot.

„Z druhého kolene.“

„Z Paříže?“

„Z Palerma.“ Mávla rukou a obdařila ho úsměvem. „Ale co, říkejme klidně z Evropy.“

Ještě jednou si ji nevrle prohlédl od hlavy až k patě a zjevně zvažoval, jestli je to konečně důvod, aby ji bez milosti vyhodil z klubu, ale pak se otočil a odešel k šéfovi.

Rosa využila okamžiku a znovu se otočila k tanečnímu parketu. Danai teď stála uprostřed vyprázdněného místa v davu, které pro ni udržovali volné bodyguardi. Oči měla zavřeně, hlavu skloněnou ke

straně jako mechanická panenka, které právě doběhl strojek. Náhle se znovu pohnula a odplula na krajkovém lemu své sukně k nejbližšímu ústí chodby. Tělesní strážci vyrazili, aby jí uvolnili uličku. Ačkoliv to rozhodně nečinili v rukavičkách, překvapivě málo okolostojících zabručelo nebo dalo jinak najevo svou nevoli. Všichni byli naprosto očarováni aurou tanečnice.

Zatímco se Danai Thanassis blížila k východu a dav se pomalu osvobozoval z okouzlení její přítomností, položil někdo Rose zezadu ruku na rameno.

Pokrevní příbuzní

„Lilia,“ představila se Rosa hlasitě, aby překřičela hudbu. „Lilia Carnevare.“

Majitel klubu se předklonil, jako by chtěl ucítit její dech. Cítila kapky potu, jež jí vyrazily na čele, ale tady dole se potili všichni.

„Lilia,“ opakoval. „Promiň, ale setkali už jsme se někdy?“

Vystřelila naslepo a uvědomovala si, jak zle to může dopadnout. „Na baronových narozeninách... Strýc Massimo. Byla jsem ještě dost malá. Tak sedm nebo osm.“

„Pak promiň, že jsem tě přehlédl.“ Podařilo se mu při tom působit jako gentleman.

„Ještě jsem nebyla tak... vyvinutá.“ Na tváři vyhazovače to vyvolalo úšklebek, šéfa však poznámka zanechala chladným. Musí se soustředit. A především ho nesmí podcenit.

Byl vyšší než Alessandro, také sportovní, ale atraktivní jiným způsobem, který jí připomínal spíš Tana či Cesara. Rukávy měl vyhrnuté až k loktům, ale ne srolované, a svalnatá předloktí měl pořádně chlupatá. Vypadal, že je zvyklý, že všichni dělají, co jim řekne. Když se usmál, odhalily rty dokonalé řady sněhobílých zubů. Jeho jiskřivý pohled hnědých očí ji znejistoval. Dokázala si představit, kolik žen asi podlehlo jeho uhrančivému pohledu, ale nepochybovala o tom, že při veškeré vášni myslel především na své vlastní blaho. Přesto si musela přiznat, že se jí líbí jeho hlas.

Měla by se rozloučit, zavolat Alessandrovi a poprosit ho, aby si se svým příbuzným promluvil místo ní. Ale právě to nechtěla. Celé roky byla nucena vypořádat se se svými problémy sama. Určitě by stál Alessandro na její straně i teď. Ale jednak se na něj nechtěla příliš spoléhat, jednak si nepřála, aby ji teď od rozhovoru odrazil.

„Omlouvám se, že jsem se tu jen tak z ničeho nic objevila. Jsem teď jako au-pair nahoře v Millbrook. Dali mi tři dny volna a myslala jsem –“

„Že navštívíš příbuzné ve městě.“

Usmála se. „Vlastně jsem si chtěla koupit boty.“

Pohlédla dolů na robustní bagančata.

„Jé, ne tyhle,“ dodala s hranými rozpaky. „Ty nové mám v hotelu.“

„Ve kterém bydlíš?“

„Parker Meridien.“ Zнала ho, protože ve foyer prodávali nejlepší hamburgery ve městě.

„Dobrá adresa. A ne levná.“

„Platí mi to rodina.“

„Kdo je tvůj otec?“

„Corrado Carnevale.“ Jméno, které před ní kdysi zmínil Alessandro.

„Neznám. Nikdy jsem se s ním nesetkal.“

„Cesarův bratranec.“ Vrhla rychlý pohled na vyhazovače. „Udělal jsem z nás bližší příbuzné, než jsme. Mrzí mě to.“

Ještě pořád si ji nedůvěřivě prohlížel a měla nedobry pocit, že věří spíš svému nosu než tomu, co mu ta bledá holka s ledovcově modrýma očima, blondatými vlasy a nervózním leskem na čele vykládá.

„Jak ti můžu pomoci?“ zeptal se. *Pomocť.* Jestli vypadala, že potřebuje pomoc, taky dobře. „Nepřišla jsi za mnou přece jen proto, abys mě pozdravila.“

Rozhlédla se kolem, jako by hledala, odkud pochází hluk v klubu. „Je tu strašný kravál,“ překřikovala hudbu.

„Michele,“ prohlásil vyhazovač a odsunul mikrofon sluchátek ke straně, „za půl hodiny musíme pryč. Ostatní už jsou skoro tam.“ Znovu se zaposlouchal do hlasu ve sluchátkách a pak něco zašeptal Michelovi do ucha. Ten nehnul brvou, jen lehce přikývl.

Rosa počkala, až se k ní znovu obrátí, a pak řekla: „Měl bys pět minut?“

Michele Carnevale se usmál. „Pojď se mnou.“

Šla za ním dozadu za bar a úzkou chodbičkou pro personál. Na konci vedly schody na galerii s železným zábradlím, těsně pod de-

kou z mlhy. Návštěvníci sem nesměli. Kromě nich tu nahoře stálo jen pár lidí bezpečnostní služby, všichni v černém a se sluchátky na hlavě, a z výšky pozorovali cvrkot dole.

Rosin pohled utkvěl na Danaii Thanassis, která se pod ochra-
nou bodyguardů sunula pomalu k východu na druhé straně haly.
„Je nádherná,“ podotkla uchváceně.

„To si tu myslí každý.“ Co si o ní myslí on sám, nedořekl. „Žije
na výletní lodi, která patří jejímu otci. Vždycky, když *Stabat Mater*
zakotví v New Yorku, přichází sem. Týden dva každý večer, a pak
zase na pár měsíců zmizí.“

„*Stabat Mater?*“

Pokrčil rameny a změnil téma. „Takže, Lilio Carnevale. Co přes-
ně pro tebe můžu udělat?“

„Hledám jednu kamarádku,“ vysvětlila. „Vlastně ji znám spíš
jen z internetu. Říkala, že až budu v Manhattanu, mám se za ní
stavit a že spolu, no, že si spolu vyrazíme.“

Přikyvoval tak vážně, jako by se bavili o daňovém přiznání.

„Teď mi nebere telefon, když jí volám.“ Rosa doufala, že její na-
ivita nebude příliš nápadná.

„A?“

„Je to od ní hnusný.“

„A co s tím mám společného já?“ Tón jeho hlasu zůstával zcela
klidný.

„Jsme kamarádky. Aspoň jsem si to myslela. A teď mě nechala
ve štychu. Dřepím v tom svém pitomém drahém hotelu a jezdím na
okružní prohlídky, místo abych s ní chodila po městě na tahy.“

Tiše si vzdychl. „Poslyš, jsi hezká a roztomilá, ale mám dost na-
spěch a takovýhle klub se neřídí sám od sebe. Jestli ti můžu po-
moci, tak –“

„Pracuje tady, aspoň to říkala. Ale už je to chvíli.“

„Jestli tu pracuje, tak má právě plné ruce práce.“

„Chci s ní jen rychle promluvit. Slibuju, jen chvíli, nebudu ji
dlouho zdržovat.“

Ještě jednou se na ni pronikavě zadíval, ne uštěpačně, jak oče-

kávala, ale spíš zvědavě. Jako by byl fascinovaný tím, kvůli jakým hloupostem ho obírá o čas.

„Jak se jmenuje?“

„Valerie.“

„Jak dál?“

„Valerie Paige.“

Jestli to bylo jméno, s nímž toho měl společného více než jen vyplácení mzdy, pak to na sobě nedal vůbec znát. „Pracovala tu, je to tak rok dva. Od té doby ne.“

„Sakra.“

„Bohužel ti nemůžu pomoci.“

Dívala se na špičky bot. „Mrzí mě to, máš fofry a já tě otravuju takovou pitomostí.“

Cvrkl ji špičkou prstu do nosu a usmál se. Vypadal úděsně atraktivně a v tu chvíli si poprvé všimla jisté podobnosti s Alessandrem. „Však jsme pokrevní příbuzní, ne?“

Odkašlala si a odtrhla pohled od jeho tváře. Těsně nad jejich hlavami se vznášela vrstva mlhy. Na pár místech z ní vykukovaly lapače snů.

„K čemu jsou dobré?“ zeptala se.

„Sbírají sny všech, kdo dole tancují, a hází jim je svázané zpátky dolů. Je to lepší než jakákoli droga.“

Obrátila se znovu k němu, aby zjistila, jestli ji nechce vzít do náruče. Ale jeho úsměv a oříškově hnědé oči působily ještě pořád upřímně.

Hodně hloupě se zeptala: „To jako že hned?“

Michele se naklonil přes zábradlí. I ty jeho zatracené ruce byly pěkné. „Kdo přijde do *Dream Room*, vidí věci, které jinde neexistují. Nebo které tam zůstávají neviditelné.“

„Napište si to do reklamy.“

„To děláme.“

„Ups.“ Usmála se. „Vypadá to, že se v obchodě vyznáš.“

Dolíčky. Stejně jako u Alessandra. Zůstávaly na tváři, i když se neusmíval. Pokrevní příbuzní – akorát, že ne s ní.

Naklonila se k němu a dala mu lehounký polibek na tvář. „Díky,“ řekla. „A ještě jednou se omlouvám, že jsem ti šla na nervy.“ Voněl vodou po holení.

„Kolik ti je?“ zeptal se.

„Osmnáct.“

„Vypadáš mladší.“

„To říkají všichni.“

„Vsadím se, že po tobě chtěli u vchodu průkaz.“ Zdálo se jí, že náhle vypadal trochu sklíčeně. Ale dolíčky zůstávaly. „Jestli ne, musím ty chlapy seřvat.“

Zůstala jako opařená. „Oh,“ vydechla jen.

„Nic si z toho nedělej, nevěděla jsi přece, komu podnik patří.“

„Přečetli si moje jméno.“

„Poznali ho. A mají své pokyny. Některá jména tu u nás vyvolávají neklid. Třeba Obama. Bin Ládín.“ Pokrčil rameny. „Nebo Alcantara.“

Nemusela se rozhlížet, aby pochopila, že už z galerie neodejde. Stál jí v cestě a kousek od ní ochranka. Uslyšela kroky u mřížce. Náhle velmi blízko.

„Byla to lež,“ zašeptala. „Nemáš naspěch.“

„Ale ano.“

„Tak proč jsi hned –“

„Chtěl jsem zjistit, co na tobě Alessandro má.“ Zase ten šarantní úsměv. „Kromě toho, co je patrné na první pohled.“

Chtěla se otočit a utéct, ale tu ji ze zadu popadla silná paže. Slyšela zdeformované hlasy ze sluchátek, docela blízko za sebou.

Nejhorší bylo, že teď už se nemohla vyhnout jeho pohledu.

„Do prdele,“ utrousila tiše.

Špičkou prstu se dotkl tváře tam, kam ho letmo políbila. „Vím, cos provedla.“

Odplata

Rose strčili roubík, svázali jí ruce i nohy a hodili ji do zadního prostoru dodávky. Nebylo tu jediné okno a Rosa zůstala ležet sama ve tmě a snažila se v sobě probudit hada.

Marně.

Zkoušela se naplno koncentrovat, ale to bylo v téhle situaci bez šance. Pak na to zkoušela jít přes vztek na Michela. Opět marně.

Auto se dalo do pohybu a rozjelo se do kopce. Se zasténáním se Rosa překulila na záda a narazila do dveří. Hluk manhattanského nočního provozu zesílil. Vyjžděli po šikmé rampě z podzemních garáží a zařadili se do proudu dopravy. Tlumeně k ní doléhaly hlasy dvou mužů z kabiny řidiče, nerozuměla ale jedinému slovu.

Nyní ležela na boku, s koleny přitáženými k tělu a s roztrhanými punčocháči, nohy bolestivě svázané k sobě. Pouta z kabelu se jí bolestivě zařezávala do kůže a ani o milimetr se nedala uvolnit. V ústech měla zasunutý gumový míček, který byl připevněný páskem uvázaným kolem hlavy. Špičkou jazyka nahmátla dírky po zubech kohosi jiného. Nebyla tedy první, kdo tohle absolvoval.

Podlaha dodávky byla plná písku a čert věděl, co s ní jinak vozili. Jestli budou nadskakovat po kanálech a výtlučkách, bude to s ní smýkat po autě a odře si o písek kůži. Narazila hlavou do boční stěny a na okamžik zahlédla uprostřed tmy před očima jiskřičky.

Čím křečovitěji se snažila vynutit si proměnu, tím nemožnější to bylo. Místo chladu cítila návaly horka, protože strach získal jako obvykle nad vším převahu. Oblečení měla propocené, vlasy se jí v celých pramenech lepily na čelo.

Nedali jí ani injekci jako onehdy Cesare, když chtěl zabránit její proměně v hada. Michele Carnevale nemusel být jasnovidec, aby pochopil, jak je ještě v tomto ohledu nezkušená. Teprve před čtyřmi měsíci se konečně dozvěděla, kdo vlastně je a jaké v ní dřímá dědictví. První proměna Arkáďanů nastává na prahu dospělosti

a jen zřídka před sedmnáctým rokem. Michele si dokázal spočítat na prstech ruky, že hormonální chaos puberty byl právě teprve vystaven mnohem horšímu zmatku.

A přece to muselo nějak jít – Alessandrovi se už několikrát podařilo stát se panterem, když chtěl. Něco k tomu bylo zapotřebí, něco, co jí chybělo. Třeba sebeovládání.

A pak to pochopila. Doslova neuměla vylétnout ze své kůže. Zatímco Alessandro byl schopen hodit své vlastní zájmy za hlavu a upřednostnit povinnosti a vyšší cíle, i když mu ledacos nebylo po chuti, ona nic z toho nedokázala. Nedokázala překročit vlastní stín. Byla stále sama sebou a každý na ní poznal na kilometry daleko, co si právě myslí. To všechno kolem ní, to, že se stala šéfkou klanu, nebylo nic než fraška. Nestála o to a neuměla to.

Stejně tomu bylo i s proměnou v hada. Čím usilovněji se pokoušela vynutit si metamorfózu, tím bezvýhodnější to bylo. Její tělo to ani v nejmenším nezajímalo – chtělo se jen příkrčit a čekat, až nebezpečí pomine.

Když se na ni Salvatore Pantaleone, bývalý *capo dei capi*, vrhl na okraji sikulské propasti, stal se z ní had během pár vteřin. Možná, kdyby se na ni Michele nebo někdo z jeho lidí, vrhli... Ale může čekat tak dlouho? A nemůže on něco takového předvídat? Není to žádný hlupák – možná dokonce spoléhá na to, že se promění.

Má s ní něco v úmyslu, a navíc to vypadá jen jako malá součást něčeho většího. Proto měli tak naspěch. Všechno bylo připravené. Ale nač? S Rosou počítat nemohli, ale v síti, kterou rozhodili, bylo zjevně dost místa i pro ni.

Do úst jí stoupala hořká žluč. Rosa ji znechuceně polkla. S gumovou koulí v ústech by se jinak svými vlastními zvrátky zadávala.

Proměnila se zatím jen dvakrát, vždycky když byl život někoho dalšího v ohrožení. Poprvé z lásky k Alessandrovi, v jednom ze sklepů Monumentu v Gibellině, když se blížili Cesarovi lidi, aby ho zabili. Podruhé vedle umírající sestry, když Rosin vztek na Pantaleona přehlušil jakoukoli další myšlenku.

Jak to ale bylo s jejím vlastním životem? Ukáže se had, když bude chtít zachránit sama sebe?

Ležet a čekat. Muži v přední kabině se smáli. Kovovými stěnami k ní doléhalo troubení a hluk okolních aut, jednou zaslechla i řev hudby jako na obrovském jarmarku. Možná to bylo Times Square.

Když mezitím zastavili, kopl Rosa vši silou do stěny. A znovu a znovu, až měla punčocháče na lýtkách rozervané a kůže pod nimi nevypadala o moc lépe. Nic z toho, co tu uvnitř tropila, nevzbudilo venku sebemenší pozornost. Tohle byl Manhattan. Kraválu v kolem jedoucí dodávce si tu nikdo nevšímal.

Ve své bezmocnosti zaryla zuby do gumového míčku, až ji zabolely čelisti. Srdce jí bušilo, ale lamie v ní zůstávala lhostejná, jako by chtěla Rosu vystavit zkoušce.

Její schopnost by mohla být darem. Místo toho jen potvrzovala to, co Rosa beztak už dávno věděla: je zkrátka jiná. Ne jako ostatní lidé. Prostě to jen má v hlavě pomotané.

Natáhla se na záda, polkla kyselou slinu a snažila se klidně dýchat. Čekala, co se bude dít.

Pak dodávka opět zastavila a tentokrát Rosa slyšela, že se otvírají dveře v přední kabině. K hlasům obou mužů se přidaly další. Už tu na ně čekali.

V nákladním prostoru už byla pořádná zima.

Venku ve sněhu zaskřípaly kroky. Hluk dopravy znatelně zeslábl. Už nebyli uprostřed velkoměsta. Možná někde na dvoře.

Když kdosi otevřel zadní dveře, spatřila za siluetou mužů sukovitě větve. Holé listnaté stromy zbarvila zadní světla dodávky krvavě červeně. Byli v parku. Možná *v tom* parku.

Jeden z mužů vylezl do auta, zatímco druhý na ni mířil brokovnicí. Věděli to. Neoponechávali nic náhodě. Neriskovali.

„Všechno v pořádku,“ ohlásil muž z auta. „Jen holka.“

Sešíváčka zůstala v kapse saka v klubu, mobil jí sebrali.

Zvenku se ozval Michelův hlas. „Tak jí teď dejte injekci.“

Ze všech sil křičela do gumy v ústech, ale nikdo si toho nevšímal. Muž ji hrubě převrátil na břicho, lhostejně jí vyhrnul sukni a zarazil jí přes punčocháče do zadku kanylu. Pak ji popadl, cizí mužské ruce na těle. Nikdy si nevybavila žádné vzpomínky na onu noc, ale její tělo poznalo situaci okamžitě. Začala sebou škubat a cloumat a trefila muže loktem do brady. Bránila se ze všech sil.

Nebylo jí to nic platné. Vyvlekl ji ven z auta a postavil do sněhu na nohy. Někdo jí otevřel přezku na temeni a vytáhl míček z úst.

„Čuráci!“ vyprskla.

Kolem ní stáli čtyři muži, mezi nimi i Michele Carnevale a vyhazovač, který s ním jel zjevně jako bodyguard. Za nimi stál ve sněhu černý džíp se zrcadlovými skly. Oba vozy zastavily na okraji rozlehlého parkoviště, vedle opuštěných laviček a přeplněných košů na odpadky. Za nedalekou řadou stromů bylo nápadné světlo, jako by tam byly rozestaveny reflektory. Ozývaly se odtud nesrozumitelné hlasy a mezi kmeny stromů se pohybovaly postavy. Mělo snad smysl začít křičet a upozornit na sebe? Michele by ji tu ale přece nenechal vystoupit, kdyby ti lidé nepatřili k němu.

„Co ode mě chceš?“ vykřikla a ignorovala zbylé tři.

„A co chceš ty od Valerie?“ opáčil. „To, že je pryč, nebyla lež. Sám bych rád věděl, kde vězí.“

„No a?“

„Má něco společného s těmi vraždami?“

„S jakými vraždami?“

Vrazil jí vši silou facku, jen to plesklo. Hlava jí ulétla do strany, tvář ji páčila. Když se na něj znovu podívala, viděla jen důlky. Alesandrovy důlky.

„S jakými vraždami?“ zeptala se znovu.

Tentokrát jí chtěl jednu vrazit vyhazovač. Michele mu zadržel ruku. „To stačí.“

Zuřivě na plešouna vyprskla: „Vylíž si prdel!“ V ústech cítila chuť krve, ale když ho Michele posílal zpátky k džípu, vydržela jeho vzteklý pohled. Pak se Michele opět obrátil k ní.

„Sérum zabrání tomu, aby ses v nejbližší čtvrt hodině proměnila. Řekl bych, že už tu proceduru znáš. Sérum obstaral Tano, velmi účinné – jeho přece znáš, ne? Člověk ledaco zaslechne. Například to, že za jeho smrt neseš vinu ty.“

Očekával odpověď? Mlčela.

„Nepočítal jsem tu s tebou,“ pokračoval. „Nebo s nějakou jinou Alcantarou. Měla to být taková párty, jen tak si užít trochu legrace na sněhu s příbuznými.“

Světla za stromy. Temné pohyby. Ponenáhlu jí začínalo docházet, co se tu má dít. Bylo jí zle a všechno ji bolelo – obličej, sedřené nohy, dokonce i zadek ji bolel, jako by v něm měla ještě stále kanylu.

„Vy tu organizujete lov na lidi? V *Central Parku*?“ Mezitím poznala noční siluetu nad stromy a zdálo se jí, že daleko vlevo vidí střechu bytového domu Dakota Apartments. West Drive nemohla být daleko odtud. Pravděpodobně se nacházeli někde na úrovni 75. nebo 76. ulice, možná trochu jižněji.

„Vraždy,“ opakoval ještě jednou. „Nevyprávěj mi, žes o tom nic neslyšela. Chceš mi snad namluvit, že se jen tak vynoříš v New Yorku? Zrovna teď? Ví Alessandro, že jsi tady?“

„Koho zavraždili?“ zeptala se. „Carnevary?“

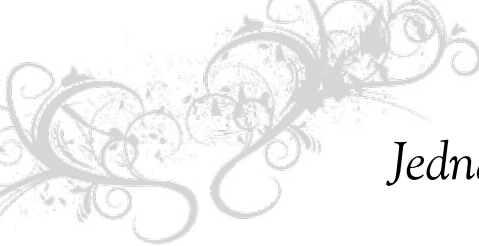
Znovu pokročil výhrůžně k ní a tentokrát viděla, že se už skoro neovládá. Byl to muž s obdivuhodnou sebekontrolou, ale v hrudníku mu to vřelo.

„Můj bratr Carmine je mrtev. Dva mé bratrance, Tonyho a Lucia, zastřelili venku na ulici, když vedli děti do školy. A třetímu vězí kulka v krku a nikdo nedokáže říct, jak dlouho ještě bude žít, jmenuje se Gino.“ Pohled teď měl pohroužený hluboko do jejích očí, jako by se chtěl v její paměti dočíst pravdy.

„Nic o tom nevím,“ řekla.

Zhluboka se nadechl a teprve, když opět couvl, pochopila, že věřil pot jejího strachu. Nevěřil jí ani slovo. Zjevně ale neměl náladu na výslech. Cítila vzrušení, jež se ho zmocnilo. Touha po krvi.

„Odveďte ji k ostatním,“ přikázal. „A píchněte jí ještě jednu dávku, než to začne.“

Jedna z nich

Přeřízli kabely, jimiž měla Rosa spoutané nohy, a pak ji před sebou strkali mezi stromy. Do znečitlivělých nohou jí začala znovu proudit krev. Že ještě dokázala vůbec jít, byl skoro zázrak.

Po chvíli dorazili na mýtinu lemovanou vysokými duby a buky. Na okraji zasněžené louky stály se zapnutými reflektory dva nákladáky s nápisem *Mobile Lightning, Inc.*

Mezi nimi leželi ve sněhu čtyři teenageři, ruce i nohy spoutané a gumové míčky mezi zuby. Všichni měli na sobě několik vrstev roztrhaného a špinavého oblečení. V bílém světle vypadaly jejich vychrtlé obličejy ještě neduživěji. Feťáci, *junkies*, řekla by Rosa, kdyby si nebyla jistá, že Michele určitě klade důraz na zdravou kořist, aby se při lovu lidí nenakazil žloutenkou či HIV.

„To přece nemůžete myslet vážně,“ vyhrkla. „Uprostřed Manhattanu!“

Michele hleděl bez jakékoli známky soucitu na čtyři zajatce na zemi. „Nikdo je nepostrádá. Nikdo nás nevyruší.“

„Park je ale přece střežený! Jsou tu hlídači, procházejí tudy policajti, nad parkem létají helikoptéry...“ Viděla, jak se mu protáhly koutky a prohloubily důlky. „Kolik lidí jsi musel podplatit, abys tu mohl pořádat tenhle hnus?“

Byla to jen rétorická otázka, na kterou ani nečekala odpověď. Přesto řekl: „Všechno je legální. Pro správu parku se tu točí film. Policie má zvláštní oddělení, které je zodpovědné za uzávěru prostoru. Místo je ve velkém okruhu obšancované. Není to zrovna laciné, ale s nějakými náklady se holt počítat musí.“ Zašklebil se ještě víc. „Následujících pár hodin se nikdo nebude nad nějakým tím výkřikem pozastavovat – je to zkrátka součástí scénáře, který jsme dodali na příslušná místa.“

„Takže to není poprvé.“

„Máš ty vůbec představu, kolik filmů se v New Yorku natočí? Kaž-

dý den pracuje několik set filmových štábů někde ve městě. Jediné, co musíme, je podmáznout jednoho dva dohlážitely z filmového úřadu, aby si dnes večer zašli na luxusní večeři místo toho, aby slídili tady.“

Zatímco mluvil, nedokázala odtrhnout pohled od těl na zemi. Zнала děti, jako byly tyhle, ve městě takových žily tisíce, možná desetitisíce. Spaly v domovních vchodech, zadních dvorcích, mezi lepenkovými krabicemi a kontejnery. Když je chytí policie, dostanou den dva teplé jídlo a někdy také, byť hodně zřídka, i místo v útulku. Nejpozději po týdnu se vracejí zpátky na ulici. Nikdo je nebude postrádat.

Byli to dva chlapi a dvě dívky, všichni k smrti vyděšení a promrzlí na kost. Nemohli ještě ve sněhu ležet moc dlouho, nejspíš je sem přivezli jedním z nákladáků.

Vně osvětleného prostranství stála další auta. Většina z nich parkovala s vypnutými světly a běžícím motorem mezi stromy. Uvnitř viděla mlhavé siluety, dvě tři v každém voze. Tu a tam zahlédla ve tmě světlíčko hořící cigarety.

Vyhazovač, který chtěl před chvílí Rosu udeřit, je doprovodil na mýtinu. Michele mu dal znamení. Viděla, jak se k ní blíží s injekční stříkačkou v ruce, a tentokrát se nebránila. Vpíchl jí tenkou jehlu do zátylku. Kůži měla tak ledovou, že vpích skoro necítila.

Začaly se otvírat dveře od aut a hromadně vystupovali muži i ženy. Většina z nich měla na sobě i přes panující zimu jen župany. První Arkáďan, který vešel na osvětlenou plochu, už se skoro neovládal. Oči mu žhnuly jako šelmě a rty měl naběhlé, protože se mu už za nimi začal chrup přetvářet na tesáky. Ostatní nervózně přešlapovali z nohy na nohu a pokoušeli se potlačit metamorfózu a vyčkat startovního výstřelu.

Michele pozoroval šelmy dosud skryté v lidské kůži se směsí pýchy a spokojenosti. Musel cítit, že se na něj Rosa dívá, protože se k ní náhle otočil a netrpělivě se zeptal: „Je tu ještě něco, cos mi chtěla říct?“

Vydržela jeho pohled bez mrknutí oka a odpověděla mu otázkou: „Pamatuješ si ještě na to?“

„Na co?“

„Na důvod války mezi Carnevary a Alcantary. A konkordátu.“

„Konkordát!“ vykřikl posměšně a tiše se zasmál. „Tribunál dynastií, arkádské mýty, Hladový muž – to všechno má vám ve staré Evropě nahnat svými pravidly a zákony strach a přinutit vás k poslušnosti. Ale pro nás tady je to stejně reálné jako ty mizerný žvásty o sicilské vlasti a dobách, kdy bylo všechno lepší než dnes. Samé kecy. Jen se podívej kolem sebe! Tohle je Amerika! Tady je všechno barevnější, hlasitější a dokonce i 3D.“ Michele zavrtěl hlavou. „Konkordát mě nezajímá, a ruka tribunálu... No, ještě uvidíme, kdo má větší svaly. *Pokud se toho vůbec odváží.*“

„Neodpověděl jsi mi na otázku. Pamatuješ si ještě ten důvod?“

Michelova hlava sebou cukla dopředu, jako by byl had on, a ne ona. „Ne, a ani to nehraje roli. Někdo tady ve městě systematicky vraždí Carnevary – v době, kdy nepanuje žádná otevřená válka mezi klany ani nepřátelství mezi newyorskými rodinami. A pak se tu objevíš zrovna ty, a spousta věcí se tím vyjasní. Kolik důvodů bych, myslíš, potřeboval, abych tě předhodil lvům?“

Dokonce i v téhle situaci, tváří v tvář všem těm zakukleným šelmám ve tmě pod stromy, pochopila, že tu něco schází. Byla tu jistá mezera v jeho argumentaci, něco, co jí zjevně nechtěl přímo zatajit, ale co zkrátka bral jako samozřejmé, že *ona ví*.

„Poslyš, Michele –“

Zarazil ji pohybem ruky. „Ušetři si to a utíkej. Třeba to stihneš až k zátarasu.“ Usmál se a jeho úsměv ji vrátil zpátky v čase, k jejich setkání v klubu. „Ne že bych na to ovšem sázel.“

Zatímco mluvil, přežezávali jeho lidé plastová pouta na ruku a nohou zajatým dětem ulice. Dvě z nich se dokázaly zvednout na všechny čtyři, druhé dvě zůstaly ležet v uváleném sněhu. Byly příliš dlouho spoutané a nedokázaly se postavit na nohy.

Rosa vrhla po Michelovi zničující pohled a pak se rozběhla k dětem. Popadla jednu z dívek pod paží a pomohla jí na nohy.

„Jak se jmenuješ?“

„Jessy.“ V očích se jí zračil neskutečný děs. Život na ulici zanechal

v její tváři stopy, ale nemohlo jí být víc než patnáct. Zjevně ji napadlo, že za jejím zajetím stála Rosa. Z očí jí zableskl vztek a vzdor. „Nedotýkej se mě!“ Vytrhla se, zapotácela se o dva kroky zpátky a málem při tom zakopla o jednoho z chlapců.

„Nejsem jako oni,“ zašeptala důrazně Rosa, jako by o tom chtěla přesvědčit sama sebe. Nahlas řekla: „K Central Park West to nemůže být moc daleko.“ Byla to ulice, která vedla podél parku.

„Co s námi udělají?“ zeptal se jeden z kluků.

„Obchod s orgány,“ odpověděl druhý s přesvědčením.

Z tvých orgánů toho moc nezbude, chtěla ho Rosa ubezpečit. Místo toho ale řekla: „Utíkejte, jak nejrychleji dovedete. Ať vás ani nenapadne kličkovat – to je nezastaví. Vyčenicahají vás kdekoli, tak se ani neschovávejte. Rychlý útěk je to jediné, co vás snad může zachránit.“ Měla říct: nás.

Ještě stále byla celá situace příliš absurdní. Jediné, co jí přišlo opravdové, byla neskutečná zima. A jakmile si to uvědomila, začala jí být ještě větší. Měla na sobě jen krátké šaty a rozškubané punčocháče. Její sako zůstalo v šatně *Dream Room*. Jestli se nestane hodně rychle hadem a její tělesná teplota se přizpůsobí okolí, může si běh klidně ušetřit.

Náhle stál Michele vedle ní. „Vysvětlila jsi jim všechno líp, než bych to dokázal já sám. Až by si jeden myslel, že už s tím máš nějakou zkušenost.“

Jessy plivla Rose pod nohy. „Chcípni. Vy všichni!“

Odvaha dívky udělala na Michela dojem a usmál se. Rosa měla nepěkný pocit, že si právě vybral svou osobní kořist – hned jak (nebo než) bude hotový s Rosou.

„V žádném případě nezůstávejte pohromadě,“ poradila ještě čtveřici. „Rozběhněte se každý jinam.“

„Neposlouchejte ji,“ nebádal jeden z kluků. „Společně to třeba zvládneme.“

„Ne!“ zakřičela na něj Rosa. „Musíme se rozdělit!“

Michele jen zářil radostí, když scénu pozoroval. „Nezapomeňte, že je jedna z nás.“

Druhá dívka začala úpěnlivě prosit o život, ale nikdo si jí nevšiml.

„Jestli poběžíme pohromadě, zabijou vás všechny,“ snažila se je přesvědčit Rosa, ale děti ji ignorovaly.

„Zabijeme vás, ať uděláte cokoliv,“ vysvětlil jim se zrudnou arogancí Michele.

Rosa se prudce otočila, a než stačil uhnout, praštila ho pěstí do obličeje.

Michele se zasténáním lehce zavrával a ucouvl, a vtom jeden z kluků zavětril příležitost. „Teď! Zdrháme!“ zařval na ostatní a vyrazili. Čtyři vyhublé, vysílené, bezbranné děti, jimž se v nejbližším okamžiku zavěsí na paty smečka rozdivočelých šelem. Doběhly mezi stromy a zmizely Rose z očí. Jedna z dívek ale stále plakala a její vzlykot nenechával nikoho na pochybách, kde se právě nacházejí.

Zatímco Michele se opět napřímil, v pozadí už začali první z Carnevarů odhazovat pláště. Mimo dosah reflektorů se měnily lidské siluety a ze všech stran k Rose doléhalo úpění a prskání. Mezi postavami byly i ženy; na rozdíl od rodu Lamíí u rodu Panthera disponovala schopností metamorfózy obě pohlaví. Rosa viděla, jak se jedna z nich spustila na všechny čtyři – a v tu chvíli se z rukou a nohou vytvořily čtyři tlapy.

Michele zarazil vzteklým posunkem dva ze svých lidí, kteří se chtěli vrhnout na Rosu. „Nechám z tebe poslat kus Alessandroví,“ řekl. „Zmrazený. Co myslíš, který by měl nejradši?“

„Za to tě zabije, Michele.“ Vyhrkla to jen tak, aniž by o tom přemýšlela, ale ještě než to dořekla, jí bylo jasné, že je to nezvratná skutečnost. Zažila už, jak dokáže být Alessandro pomstychtivý. Nezastavil by se, dokud by její vrahy nezabil.

V danou chvíli jí to ale bohužel bylo houby platné.

Hlava newyorské odnože Carnevarů si setřela kapku krve z rozřezaného rtu, chvílku si ji prohlížela na špičce prstu a pak jí olízla – jazykem, který už dávno nebyl lidský, byl ohebný a drsný. I vlasy se mu již zbarvily, zesvětlaly. Ani se nenamáhal se svlékat.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.